

SD-Kuriren

NR 36 1999 Pris 30:-

HAR FÖLL
BRECHT ENGELBRESON
NSKA FRIBHETENS VÄRN
AF WASAS EFTERDOMME
R FOR ETT NIDINGS MORD
D. 27 APRIL 1436.

**Riksårsmötet:
Nya styrelsen
presenteras**

**Engelbrekts-
manifestationen**

**Sverigedemokraternas
EU-valmanifest**

Både sommaren och EU-parlamentsvalet närmar sig med stormsteg. I skrivande stund pågår aktiviteterna för fullt ute i landet, och vi räknar med att göra ett lyckat val.

EU-parlamentsvalet och allmänhetens inställning till det är tyvärr ett mycket tidstypiskt exempel på en utbredd demokratiskt försäppning och okunnighet hos folk. Många tror inte att det spelar någon roll att rösta, "Bryssel är ju ändå så långt bort" och "nu är vi ju i alla fall med, vad kan vi göra?" Jag har även mött EU-motståndare som trott att de faktiskt inte ens får rösta i detta val, eller åtminstone inte rösta på de EU-kritiska partierna, för "hur kan man sitta med i EU-parlamentet om man inte vill vara med i EU?" Det finns rent av personer som inte alls känner till att det är val. Valdeltagandet kommer med all sannolikhet att bli lågt även denna gång.

Förvisso drabbar detta i första hand de etablerade, EU-positiva partierna. Skall man se till procentandelen av rösterna så gjorde socialdemokraterna sitt sämsta val vid förra EU-parlamentsvalet, sedan demokratin infördes, och de EU-kritiska partierna uppnådde framgångar som långt överträffade deras resultat i riksdagsvalet, en naturlig följd av folkets missnöje med EU.

Även Sverigedemokraterna kommer säkerligen att kunna dra nytta av det utbredda EU-motståndet, samt av det låga valdeltagandet som kommer att göra varje enskild röst mer värd. Men det kommer ändå att krävas en mycket genomgripande uppryckning av det politiska medvetandet hos allmänheten innan några stora förändringar kan ske. När det handlar om EU-parlamentsvalet så måste EU-kritikerna inse att deras röster verkligen har betydelse, för om inga EU-kritiker kommer in i parlamentet, kommer unionsförespråkarna att ha fullständigt fritt spelrum att bygga upp sin mardrömslika byråkrati och motbudande system av sekretess, korruption och svågerpolitik, utan minsta insyn från väljarna.

I alla politiska system har folket rättighet, ja faktiskt skyldighet, att kräva kompetens och duglighet av sina styresmän. I en demokrati är det folket som styr. Det innebär att svenska folket nu måste börja kräva kompetens av sig själva.

De har chansen den 13 juni.

I detta nummer:

Ledarens ledare.....	3
EU-valmanifestet.....	4
(O)rättsväsendet.....	5
Engelbrektsmanifestationen.....	8
Extraårsmötet.....	10
Riksårsmötet.....	12
Tomas Johanssons årsmötetal...	14
Den tyska högerens framtid.....	16
Kultur: Roman.....	19
Möte på tidningen INFO.....	20
Insändarsidan.....	22

SD-KURIREN

-Tidningen som kämpar för dig-

SD-Kuriren NR 36-1999

Skriv till SD-Kuriren

Redaktionen tar tacksamt emot pressklipp eller synpunkter på innehållet. Anteckna datum på eventuella pressklipp och ange vilken tidning de kommer ifrån. SD-Kuriren tar även emot manus till artiklar. Bifoga gärna foton (som du själv tagit, tillsammans med din artikel). Vi kan tyvärr ej returnera insända manus.

Stöd SD-Kuriren

SD-Kuriren är i stort behov av ekonomiska bidrag för att ständigt kunna utvecklas. Vi är tacksamma för alla bidrag, stora som små. Använd alltid Sverigedemokraternas postgiro: 23 45 65-0 och skriv "Tidningsfonden" på talongen.

Prenumerera på SD-Kuriren

Du prenumererar på 6 nummer för 120 kronor som insättes på Sverigedemokraternas postgirokonton: 23 45 65-0. Märk talongen "6 nr SDK".

Innehållet i SD-Kuriren

Innehållet behöver inte alltid överensstämma med Sverigedemokraternas officiella ståndpunkt.

Redaktör och ansvarig utgivare: Torbjörn Kastell.

Redaktion: Mikael Jansson, Eva Nyman, Jimmy Winde-skog. **Framsida:** Engelbrektsmonumentet (P. Lindgren).

Baksida: Carl Bildt (Patrik Lindgren).

Adress: SD-Kuriren, Box 200 85, 104 60 STOCKHOLM.

Tel: 08-641 20 11. **Fax:** 08-643 92 60. **Pg:** 23 45 65-0.

Eftertryck tillåtes endast om källan anges tydligt med fullständig adress. SD-tryck, Stockholm, juni 1999.

Jansson har ordet

Sorgligt nog handlar mycket av vår egen vardag, vår planering och de nyheter som når oss om våld. När våra mor- och farföräldrar var unga rönste ett mord stor och långvarig uppmärksamhet. Så är det inte längre. Vårt samhälle har blivit råare och våldsammare. Alla försök att skyla över detta faktum från regeringens sida med hjälp av bortförklaringar från handplockade experter faller platt till marken.

Medlen mot grov brottslighet givna

De politiskt korrekta teserna i Sverige talar om mjukhet och följsamhet mot brottslingar och mot alla kriminella fenomen. I länder där brottsligheten accelererar till oacceptabla nivåer tvingar verkligheten fram helt andra teser. Där tvingas myndigheterna till att ta i med storsläggan. Istället för mjukhet används konsekvent fasthet och istället för följsamhet visas nolltolerans. Varje samhälle som hamnar i en situation där våldet och brottsligheten är på väg att ta över måste reagera med hårda metoder för att överleva. Därom råder inget tvivel och såvitt jag vet inga exempel på motsatsen. I ett sådant framskridet, prekärt läge kostar brottsligheten och brottsbekämpningen enorma summor för samhället. Dessutom finns enklaver och subkulturella grupperingar som "skolar" ungdomar till att gå brottets bana.

De förebyggande insatserna viktiga

När metoderna att möta en extremt utvecklad brottslighet ger sig själv, är de förebyggande insatserna för att hejda den grova brottsligheten i sin linda inte lika självklara. Det vet vi som med förvåning och ibland djup oro sett den svenska modellen byggd på fjäsk och dalt med kriminella misslyckas. Det civiliserade rättsmedvetandet bygger på en rad gamla grundelement som exempelvis:

1. Samhörighet med andra människor i sin omgivning.
2. Pliktkänsla att uppfylla de rimliga krav på konstruktivt handlande som samhället ställer upp.
3. Delaktighet i samhällsbygget och därmed en känsla av betydelse.

Alla styrmedel som verkar för förebyggande insatser mot brottslighet måste användas. Skolan är ett styrmedel som kommer in tidigt och utgör därvid en portal för de unga människorna. Att skolan är ett styrmedel mot brottslighet och att skolan skall fostra eleverna är inget utslag av inhumant beteende. Tvärtom, varje vuxen individ med känsla för barn, vet att man måste säga ifrån när barn betar sig direkt olämpligt. Barn förväntar sig dessutom det och har en naturlig respekt för att välvilliga vuxna sätter upp rammar.

Vänlighet, tolerans och mod att framföra sina åsikter kräver fostran. Den skola med anarkistiska förtecken som socialdemokraterna bygger och där eleverna har ett förment stort inflytande skapar andra villkor. Dagens elever lär sig att överleva genom att följa trender och genom att gömma sig för våldet. Demokrati och yttrandefrihet är gamla system men likväl strikt beroende av samhällets fostrande och reglerande kontroll. Skall det goda besegra det onda måste det ha stöd under armarna.

Kriminalitet, en sjukdom?

Det svenska socialistiska experimentet under SAP utplånade inte brottsligheten. Någon ny socialistisk människa med allt igenom praktiska och samhällsnyttiga ambitioner tog inte vid.

För att rädda det socialistiska programmet började svenska brottslingar att på sätt och vis betraktas som sjuka. De behövde kriminalvård. I själva verket vet vi ju att de flesta brottslingar inte är sjuka (i huvudet) i rent psykologisk mening, även om vissa är det och då döms till slutna psykiatrisk vård. Det finns andra krafter i människan än godhet och nyttighet. Krafter som i en förhistorisk tid kanske var behövliga, men som nu måste hållas i schack, exempelvis:

1. Våldets berusande effekter. Dessa effekter är fördolda för de flesta av oss men latenta i olika grad. Soldater i krig kan få sådana upplevelser, och efter kriget samvetskval därför. Den amerikanska journalisten som levde tillsammans med engelska fotbollshuliganer för att samla material till en bok upplevde

Mikael Jansson, partiordförande

FOTO: PATRIK LINDGREN

våldsberusningen.

2. Förakt för svaghet. Genom att samhället agerar konsekvenslöst och flegmatiskt kan paradoxalt nog detta leda till den undre världens förakt mot samhällsinstitutionerna.

Demokrati ej möjlig i ett våldssamhälle

Våldet berör oss djupt, det hotar vår personliga integritet. På det gemensamma planet hotar våldet mer än så, det hotar att frånta demokratin dess underbyggande fri- och rättigheter genom att skrämja medborgarna till tystnad och medgörlighet mot genom våld auktoriserade grupper. Våldet hotar samtalet.

Ingen operativ utländsk polis i Sverige

Sverige kommer "föräras" med operativt verkande unionspolis på svensk mark när Amsterdamfördraget börjar verka, Den polisiära uppgiften är svår, den skall stundom genomföras med batong och grövre vapen än så. Risker finns hela tiden att allmänheten eller delar av allmänheten tappar förtroendet för polisen. Polisen kan upplevas som inträngande och våldsam. Dessa problem måste beaktas. I Sverige finns en policy att polisen inte skall skapa spänningar i onödan. TV-bilderna på den svenska kvinnliga polis som pussade en skotsk fotbollssupporter på kinden är nog inte exempel på en policy men dock på betydelsen av polisens uppförande. Kommer andra EU-länders polis verka på svenskt territorium operativt, innebär det med säkerhet en stor allmän förtroendekris för polisen och osäkerhetskänsla.

MIKAEL JANSSON

Sverigedemokraternas EU-valmanifest

Inför EU-parlamentsvalet har Sverigedemokraterna tagit fram ett omfattande valmanifest. Här nedan presenteras de viktigaste punkterna som partiet kommer att driva. Det fullständiga valmanifestet kan beställas från SD:s kansli.

A. Sverigedemokraterna verkar för:

...att Sverige skall lämna EU, såvida inte en avveckling av de överstatliga funktionerna kan påbörjas.

...att Sverige inte skall delta i EMU/ECB, VEU, GUSP, RIF, CAP, EUROPOL, ENFOPOL eller Schengenunionen ens som observatör.

...att tillsammans med andra EU-kritiker få EU-parlamentet nedlagt.

...att svenskarna skall få ompröva EU-medlemskapet i en folkomröstning.

...att de politiska partierna i EU-parlamentet inte skall ta över beslutanderätten från partierna i varje land.

...att Sverige skall samarbeta mellanstatligt med andra nationer i Europa och världen kring frågor av gränsöverskridande karaktär, exempelvis säkerhet, miljö och teknisk standard.

...att det mellanstatliga samarbetet skall vara övervägt och reducerat, främst inriktat på global verksamhet genom FN-organen.

...att de mellanstatliga beslut svenska ministrar är med och fattar, alltid skall godkännas av riksdagen i efterhand.

...att mellanstatliga beslut aldrig går före svensk grundlag.

...att inga avtal skall kunna ställa Sveriges regering inför någon form av internationell domstol (jämför med det strandade OECD:s MAI-avtal).

...att Sverige skall vara en rustad, alliansfri nation med ett trovärdigt försvar, utgörandes en buffert mellan Ryssland och Atlantkusten.

...att NATO:s roll skall betraktas som utagerad.

...att upplösa USA:s militära inflytande i Europa.

...att etniska konflikter skall förhindras genom fredsbevarande och fredsskapande insatser av FN, dock aldrig genom angrepp på en självständig nation.

...att förståelsen för etniska konflik-

ters inre mekanismer ersätter teorin om den mångkulturella staten som princip för hjälp vid inbördeskrig.

...att utländsk polis inte får operera fritt i Sverige, och att den svenska polisens informationssamarbete sker genom Interpol.

...att jordbrukspolitiken skall vara inhemsk och inriktas mot öppna landskap, lönsamhet utan stora bidrag,

...att minskad besprutning och handelsgödsling.

...att fast anställda tjänstemannastaber kan finnas för verkställande av mellanstatliga beslut, men aldrig för egeninitierad verksamhet.

...att teknisk standard bestäms genom ISO eller genom de organisationer som genom utvecklingen inom särskilda områden förvärvar auktoritet.

...att svensk biståndspolitik skall ske genom stöd till svenska frivilligorganisationer.

...att Sveriges gränskontroller effektivt får eftersöka narkotika, vapen och illegala invandrare.

...att världskonkurrensen om investeringskapitalet ses som en positiv utmaning, där välfärd och utbildade medborgare är dragande faktorer.

...att utbytesprogram för studenter gynnas i syfte att öka deras kunskaper om andra folk och kulturer.

B. Så länge som Sverige är med i EU verkar Sverigedemokraterna för:

...att besluten i ministerrådet tas enhälligt.

...att beslutskraft inte flyttas från nationalstaterna till EU:s organ.

...att beslutskraft inte flyttas från ministerrådet till EU-parlamentet.

...att då beslutskraft för tillfället är överstatlig verka för sunda nationaldemokratiska beslut med generell verkan inom unionen.

...att varje medlemsnation försäkras tillsätta en kommissionär.

...att EU inte utvidgas då detta ökar överstatligheten.

...att EU:s samtliga beslutsprotokoll är offentligt tillgängliga på svenska.

...att EU-nämnden läggs ned, då den är resultatlös.

...att EU-kritikerna söker representation i EU-parlamentet.

...att problemet med nepotism och korruption inom EU:s organ angräps.

...att en utträdesparagraf införs i Fördraget om den europeiska unionen.

...att flexibel integration inte skall tillåtas, där några medlemsländer integreras snabbare.

...att EU:s institutioner inte får bestraffa medlemsländer.

...att EU:s nationalstatsattribut avskaffas: EU-flaggan, EU-hymnen, Europadagen och unionsmedborgarskapet.

...att minska den utomeuropeiska invandringen till EU-länderna.

...att allmän personkontroll tillåts mellan nationalstaterna för att hindra illegala invandrare att komma till Sverige.

...att EU:s djurskydd och hälso- och miljöpolitik lyfts upp till svensk nivå.

...att Sverige upphör vara nettobidragsgivare till EU-ekonomin.

(O)rättsväsendet

FOTO: STEVE LARSSON

I dessa böcker fastställs redan i första raden att "All offentlig makt utgår från folket". Här fastställs samtliga svenska medborgares frihet och rättighet att i tal och skrift uttrycka sina åsikter, samt även rätten att skyddas från övergrepp, vare sig de kommer från statsmakten eller från kriminella element. Men hur efterlevs egentligen dessa lagar när det gäller att skydda personer vars åsikter inte är godkända av etablissemangen?

Få organisationer i Sverige - och få i något västerländskt demokratiskt samhälle - har som Sverigedemokraterna fått erfara vilket förfall rättssamhället genomlidit under de senaste 20-30 åren. Poliskåren skärs ned både i fråga om personal och resurser, och de som finns kvar finner sina befogenheter och arbetsmöjligheter kringskurna av diverse projekt och lagar som skall "säkra" medborgarnas rättstrygghet, och överöses en aldrig sinande ström av anklagelser om "övervåld" och "polisbrutalitet" i de fall effektiva insatser faktiskt görs.

De brottslingar, i många fall grova våldsbrottslingar, som ställs inför rätta döms till löjligt korta fängelsestraff, som de i de flesta fall aldrig behöver avtjäna fullt ut. När de kommer ut begår de genast nya brott.

Att under sådana förhållanden

garantera medborgarnas trygghet och säkerhet är omöjligt, till och med om samhället åtminstone officiellt försöker. Hur mycket värre är då inte situationen för de grupper som förnekas sina självklara rättigheter, av det enda skälet att samhället inte godkänner deras åsikter?

Rättsstaten

I ett försök att definiera begreppet "rättsstat" kan man lämpligen citera statsvetaren Olof Peterssons ord ur *Svensk politik*:

"Begreppet rättsstat är ett positivt värdeladdat ord, men saknar en exakt och entydig definition. Det är ändå uppenbart vad som utmärker frånvaro av en rättsstat. Ett sådant samhälle präglas av frihetsinskränkningar och myndigheternas godtycke."

Med en sådan definition är det i

varje fall ur Sverigedemokraternas synvinkel lätt att dra slutsatsen att det är mycket tveksamt om dagens samhälle överhuvud taget är en rättsstat. Det bör i sammanhanget nämnas att Petersson naturligtvis är en av etablissemangets statsvetare, med en liberal grundsyn. I själva verket måste det anses att, som han benämner det, "frihetsinskränkningar" inte behöver betyda att det inte finns någon rättsstat; det är inte fel att "inskränka" brottslingars frihet att begå nya brott, eller att begränsa "friheten" att sälja vapen eller farliga droger eller att uppvigla och uppmana till brott. Sålunda kan även en stat med tämligen hårda, rent av odemokratiska lagar vara en rättsstat, så länge bara lagarna tillämpas med rättvisa och konsekvens - Petersson skriver själv att "man kan tänka sig en rättsstat utan demokrati, men inte en demokrati utan

rättsstat". Det är först när konsekvensen i tillämpningen brister, när lagarna inskränker vissa medborgares frihet men inte andras, som det definitivt kan sägas att samhället inte är en rättsstat. Detta är vad som nu är fallet i dagens Sverige.

Likhet inför lagen?

Under den tidiga medeltiden angav landskapslagarna att straffet för dråp var lägre om man dödade en utlänning än om man dödade en svensk. Denna olikhet inför lagen har i modern tid återinförts, fast så att säga tvärtom, i och med lagarna om hets mot folkgrupp samt etnisk diskriminering i arbetslivet.

Brottsbalken 16:8 anger som bekant följande:

"Den som i uttalande eller annat meddelande som sprids hotar eller uttrycker missaktning för folkgrupp eller annan sådan grupp av personer med anspelning på ras, hudfärg, nationellt eller etniskt ursprung eller trosbekännelse döms för hets mot folkgrupp till fängelse i högst två år eller, om brottet är ringa, till böter."

Även om naturligtvis alla lagar som på något sätt inskränker yttrandefriheten kan diskuteras utifrån det demokratiska perspektivet, finns det inget att invända mot iden som sådan att skydda människor i samhället att behandlas illa eller annorlunda av någon annan, enbart på grundval av dennes etniska tillhörighet. Problemet är bara att denna lag till att börja med ges en extremt vid definition vid tillämpning-

Torgmötet i Uddevalla 7 november 1997, då en vänsterextremistisk lynchmobb attackerade torgmötesgruppen, är bara ett i den långa raden av ytterst allvarliga övergrepp mot mötes- och yttrandefriheten som Sverigedemokraterna utsatts för under sina verksamma år. FOTO: PATRIK LINDGREN

en, så att den innefattar snart sagt all form av kritik mot invandringspolitiken. Men dessutom tillämpas lagen endast och enbart på svenskar. I inget känt fall har man lyckats få till stånd ett åtal mot en invandrare för hets mot svenskar, trots att exempel ingalunda saknats - fallen Michael Alonzo och Tobias Hübinette är väl kända. I de fall dessa herrars uttryck för svenskhat av grövsta slag alls har kommenterats av etablissemangets företrädare har det sagts att det handlat om "ironi" eller "konstnärligt uttryck", eller också har det sagts att det endast är majoriteten, alltså svenskarna, som kan diskriminere-

ra eller hetsa. Dessa "behöver" alltså inte skyddas av lagen. Expressens tidigare chefredaktör Olle Wästberg har under en föreläsning rent av gått så långt som till att säga att svenskarna faktiskt inte är en folkgrupp, eftersom det enligt honom inte finns tillräckligt mycket som förenar oss. Vi omfattas därmed inte av några lagar mot hets eller diskriminering.

Vad som är mest skrämmande med denna utveckling är i själva verket inte utvecklingen som sådan, utan att det svenska folket på något vis har avdemokratiserats så mycket att de ser detta sakernas tillstånd som något självklart. Särskilt under partiets offentliga möten har man kunnat höra vanligt, hederligt folk uttrycka sådana saker som "att man inte förbjuder dem", eller "att de får stå här!", eller "man borde ju ta deras flaggor och slå ned dem med". Det svenska folket, och det svenska etablissemanget, har alldeles uppenbart glömt bort att själva poängen med en demokrati är att alla grupper och enskilda personer fritt skall kunna uttrycka sina åsikter, utan att utsättas för godtyckligt våld eller frihetsinskränkningar, vare sig från myndigheter eller vanligt folk.

Våld mot SD

Att lista upp de otaliga brott som begåtts mot Sverigedemokraterna låter sig knappast göras med mindre än att man avdelar hela tidningen enbart för detta. Under flygbladsutdelningar och torgmöten har våra medlemmar blivit

När yttrandefriheten hotas av vänsterextremistiska och odemokratiska element, som här i Brunnsparken i Göteborg under valrörelsen 1998, är denna polismans reaktion en symbol så god som någon på statsmaktens inställning till övergrepp på demokratin. FOTO: PATRIK LINDGREN

Attacken mot Riksårsmötet 1995, då gatsten och frätande syra kastades in i möteslokalen, föranledde inga rättsliga efterspel, trots att teknisk bevisning förelåg gentemot flera personer som togs in för förhör, däribland två blivande Expo-journalister. FOTO: PATRIK LINDGREN

förolämpade, bespottade, på andra vis trakasserade och i allvarliga fall rent av misshandlade. Ägg, flaskor, stenar, färg- och stinkbomber har kastats mot partiets företrädare. Även i privata sammanhang, då de drabbade personerna inte alls varit ute i något politiskt eller på annat vis opinionsbildande ärende har de fått hotbrev, hotsamtal eller fått sina bilar eller bostäder van-

daliserade. I få, om ens några fall har detta inneburit någon åtgärd från polisen eller rättsväsendet.

De brott som vänsterextremisterna begått med etablissemangets tysta eller ibland uttalade godkännande där partiet och dess medlemmar varit brottsoffren inkluderar sålunda ofredande, förolämpning, olaga hot, grov misshandel, grov skadegörelse, våldsamt upplopp,

brott mot medborgerlig frihet... åtminstone om man skall gå efter lagboken. Naturligtvis har ingen dömts för något av dessa brott - det är sällan som någon ens blir gripen. Listan i anslutning till denna artikel begränsar sig till ett urval av de brott som satt de djupaste spåren i medlemmarnas minne - brott som innefattar allvarliga skador på person eller egendom.

Att återställa rättsstaten Sverige där alla är lika inför lagen och där brott bestraffas hårt men rättvist, lika för alla oavsett samhällsklass, bakgrund eller politisk tillhörighet kommer att bli en av partiets svåraste uppgifter den dag vi en gång får möjlighet att i regeringsställning reparera landet. Detta beror inte i första hand på otillräckliga lagar eller bristande tillämpning. Det beror på att det svenska folket under årens lopp uppenbarligen har förlorat begreppet av vad en rättsstat och likhet inför lagen egentligen innebär. De har helt enkelt accepterat sin ofrihet och ser det som något självklart att personer som etablissemangets stämplat som "onda" inte skall ha några lagliga rättigheter. Att råda bot på detta kommer att bli en av partiets svåraste uppgifter.

TEXT: TORBJÖRN KASTELL

Grova våldsdåd mot Sverigedemokraterna

Norrköping 950304

Under riksårsmötet på Scandic Hotell slungas tunga gatstenar och behållare med förtjockad saltsyra in i den fullsatta möteslokalen av ett tiotal maskerade AFA-anhängare. Lokalen förstörs fullständigt, en medlem blir skrapad av en studsande gatsten och en annan sparkad och slagen av angriparna utanför. Ett antal personer tas in för förhör i samband med händelsen - bland dem Tobias Hübinette och Mattias Flyckt, vilka senare blir journalist respektive chefredaktör för tidningen *Expo*. Ingen av dem åtalas för händelsen.

Eskilstuna 970704

I anslutning till ett torgmöte förstörs torgmötesgruppens bil av motdemonstranter. Ingen grips.

Stockholm 970830

På väg från ett torgmöte på Sergels torg attackeras fyra sverigedemokrater av c:a 40 vänsterextremister, som misshandlar dem med järnrör. Ingen grips.

Haninge 980418

En bil tillhörande ordföranden i SD-Haninge bränns upp. AFA skryter om dådet på Internet. Ingen grips.

Haninge 980522

En grupp flygbladsutdelare attackeras av beväpnade vänsterextremister. Flygbladsutdelarna hinner in i sin bil, som får svåra skador. Ingen grips.

Haninge 980524

Två flygbladsutdelare attackeras i ett trapphus av några beväpnade vänsterextremister. Flygbladsutdelarna misshandlas svårt med järnrör. Ingen grips.

Jönköping 980722

Under ett torgmöte attackeras torgmötesgruppen av några maskerade och beväpnade vänsterextremister, bland dem den tidigare lokalordföranden för Grön Ungdom. Tre personer ur torgmötesgruppen får ta emot slag eller slås till marken innan polisen ingriper. Fyra vänsterextremister, och en sverigede-

mokrat(!) som blev attackerad grips och hålls i häkte i tre utan att häktas. Ingen av angriparna har åtalats ännu.

Jönköping 980817

Under ett nytt torgmöte överöses torgmötesgruppen under en timmes tid av flaskor och stenar från en rasande vänsterextremistisk lynchmob, utan att polisen ingriper. Två personer grips, men släpps omedelbart efter mötets avslutande.

Stockholm 981210

Ett antal sverigedemokrater som är ute för att fira en partikamrats födelsedag (alltså ingen politisk aktivitet av något slag) angrips på öppen gata av c:a 50st vänsterextremister. Två medlemmar får slag mot huvudet med batonger, och en bryter ett finger när han försöker värja sig mot slagen. 1 vänsterextremist grips av en sverigedemokrat, men polisen låter honom smita och griper istället 1 av de angripna sverigedemokraterna.

Engelbrektsmanifestationen

Kommunen hade sannerligen inte gjort det lätt för folk att besöka det historiska minnesmärket.

Diktuppläsning av partisekreterare, Jakob Eriksson.

Johan Dahlquist, SD-Örebro, lägger ned kransen till Engelbrekts ära.

Högtidlighållandet av frihetskämpen Engelbrekt Engelbrekts-son på dennes dödsdag har varit en tradition för Sverigedemokraterna ända sedan 1990. Firandets form har dock skiftat. Under de första åren hölls firandet i form av gående demonstrationer, men på senare år har partiet övergått till stillastående, mer interna firanden ostörda av antidemokratiska element från yttersta vänsterkanten.

I år flyttades Engelbrektsfirandet från Stockholm till Örebro, närmare bestämt till Göksholm, där frihetshjälten så snöpligt mötte sitt öde för en mördares hand.

Svårtillgängligt monument

På den holme som bär Engelbrekts namn restes år 1818, 382 år efter Engelbrekts död, ett minnesmärke till hans ära. Det restes av ägaren till Göksholms slott, C M von Rehausen. Hur lättillgängligt minnesmärket var den gången är svårt att säga, men klart är i alla fall att Örebro kommun definitivt inte gjort det lätt för folk att besöka platsen. Skyltningen inskränkte sig till ett par nedrostade skyltar, och vägen till monumentet gick över myrmark som hjälpligt utrustats med skrangliga spångar och gångbrädor. Förvisso kan man tycka att det har gått för långt åt andra hållet när vissa minnesmärken omges av kiosker och turistbutiker där man säljer billigt krimskrams och på andra sätt kommersialiserar vår historia; men i detta fall kunde man ändå inte låta bli att tänka att staten uppenbarligen helst inte ville att man skulle veta var de viktiga platserna i vår historia är belägna, eller att man åtminstone inte skulle vilja bege sig dit.

Vackert vårväder

Den svårtillgängliga platsen till trots var det faktiskt några personer på holmen när vi anlände. Det är dock troligast att de var där för att njuta av det vackra vårvädret snarare än att hedra den store frihetshjälten. För visst var det sällsynt vackert väder denna dag den 24 april, då solen sken över Hjälmarens vatten.

Ett femtiotal sverigedemokrater hade dykt upp för att övervara kransnedläggningen vid Engelbrekts minnessten och lyssna på de tal som hölls till hans, och till Sveriges ära. Partiordförande Mikael Jansson jämförde oss sverigedemokrater med Engelbrekts män, som stod upp för våra åsikter utan fruktan för konsekvenserna. Viceordförande Johan Rinderheim erinrade oss i sitt tal om den person i Sjöbo som i samband med den berömda och beryktade omröstningen i invandringsfrågan hade tagit ställning för Ja-sidan, och därför blivit utvald till "Sveriges modigaste person".

–Hur någon som har stöd från samtliga riksdagspartier och hela den massmediala apparaten skulle kunna kallas modig, har jag verkligen svårt att förstå. Det är vi Sverigedemokrater som har alla dessa krafter mot oss som är de modiga, sade Rinderheim, och jämförde med Engelbrekts män som även de stod upp mot etablissemangets krafter i form av tyska knektar och danska fogdar för att försvara sina rättigheter.

Partisekreterare Jakob Eriksson läste upp Esaias Tegnars berömda dikt *Svea*, vars innehåll idag är mer aktuellt än någonsin. Framför allt förtjänar följande rader ur dikten att upprepas:

*Ej Asien klädde honom än, ej indier honom födde
för honom söderns folk och ej dess druvor blödde;
osmakligt var ej än, vad helst som nämndes svenskt;
hans sinne som hans dräkt var varmt och fosterländskt;
och inga nöjens gift och ingen ångerns smärta
stal hälsan från hans gift och modet från hans hjärta.*

Exempel för framtiden

Exemplet Engelbrekt och även Gustav Vasa visar att vi aldrig kan ta vår frihet för given, att den alltid måste försvaras och, om den går förlorad, återerövas. Det som händer idag visar även att det inte behöver vara utländska makter som begränsar vår frihet och försöker förändra vårt sätt att leva. Det är idag våra egna, folkvalda styresmän som brännmärker, fängslar och straffar de som vågar tala mot orättvisorna i landet. I och med EU-medlemskapet har vi dessutom en nästan kuslig historisk parallell till Kalmarunionen, en politisk union som instiftats enbart för att befästa makten hos avlägsna styresmän, utan hänsyn till det egna landet och folket.

När vi lade ned en krans till Engelbrekts ära, och avslutade mötet med nationalsången, erinrade vi oss alla om att vi sannerligen har ett hårt arbete framför oss. Men i Engelbrekt har vi också ett odödligt exempel på att det lönar sig att stå upp och tala för sin och sina medmänniskors rätt.

TEXT: TORBJÖRN KASTELL

FOTO: PATRIK LINDGREN

Viceordförande Johan Rinderheim håller tal.

Fakta Engelbrekt Engelbrektsson

Engelbrekt Engelbrektsson hör utan tvivel till de viktigaste gestalterna i Sveriges historia som självständig nation. Hans mod, offervilja och styrka att stå upp för sin egen och sitt folks frihet tjänar som ett exempel för oss alla.

I *Fäderneslandets historia*, den historiebok som var obligatorisk läsning för alla elever på 40-talet, står följande:

"I de undångömda dalar, som utbreda sig kring Siljan och Dalälven, bodde ett härdat och frihetsälskande folk som bättre än andra bevarat förfädernas mannamod och enkla seder. I detta landskap, Dalarna, levde på den tiden en bergsman av frälste släkt vid namn Engelbrekt Engelbrektsson. Han var liten till växten men hugstor och vältalig. Och ett redligt svenskt hjärta klappade i hans bröst. Till honom vände sig dalmännen i sin nöd".

Vid denna tid var Sverige en del av Kalmarunionen, En union som förenade både Sverige och Danmark, och därmed även det som idag är Norge och Finland, under samma regent. Denne regent var Erik av Pommern, som styrde från Danmark och tillsatte utländska fogdar i Sverige att driva in skatterna. Den mest beryktade av dessa var dansken Jösse Eriksson, fogden över Västmanland och Dalarna, som residerade i Västerås slott. Historierna om honom är många och fruktansvärda. Bland annat lär han ha tagit ifrån bönderna deras dragdjur om de inte kunde betala skatt, och därefter tvingat dem att spänna sina hustrur framför plogen.

År 1434 samlade sig folket kring Engelbrekt, och denne reste till kung Erik för att å folktets vägnar protestera mot orättvisorna. Konungen lovade att undersöka saken och att avsätta fogden om anklagelserna visade sig sanna, men då ingenting hade hänt ännu efter Engelbrekts andra försök, tog dalkarlarna saken i egna händer. Kring midsommar 1434 gjorde folket uppror under Engelbrekts ledning.

Efter att Engelbrekt stormat och tagit Borganäs fästning spred sig upproret till alla landsdelar. Jösse Eriksson fördrevs från Västerås slott. Han skulle komma att avrättas år 1436.

När Engelbrekt fick veta att de svenska rådsherrarna samlats för överläggningar i Vadstena, begav han sig dit med sin bondehär för att övertala dem att avsäga sig sin lydnad

och underkastelse gentemot kung Erik. Detta lyckades efter vissa svårigheter, och upproret fortsatte. Inom fyra månader var nästan hela det svenska riket befriat från de utländska fogdarna. Engelbrekts bondehär var en här av folket, och alltså ingen hord av plundrare, äventyrare och legoknektar. Det sägs att under upproret *"ingen bonde förlorade så mycket som en hönas värde"*.

Under Engelbrekts ledning hölls Sveriges första Riksdag i Arboga år 1435. Från denna tid stammar indelningen i de fyra stånden, adel, präster, borgare och bönder. Engelbrekt utsågs här till rikshövitsman.

När kung Erik i januari 1436 avsatts, valdes Engelbrekt tillsammans med Karl Knutsson Bonde till rikshövitsman än en gång, en titel som han dock inte fick behålla länge. När han befann sig på Örebro slott fick han en kallelse att infinna sig i Stockholm, och gav sig därför i väg i båt, tillsammans med hustru och barn. Den 27 april lade han till vid ön Göksholm för att tillbringa natten. På Göksholms slott bodde riksrådet Bengt Stensson Natt och Dag, med vilken Engelbrekt haft en längre tvist, men som han dock nyligen förlikat sig med. När Engelbrekt sålunda såg en båt komma mot holmen trodde han att det rörde sig om ett vänskapligt besök med inbjudan till slottet, och gick ned för att möta den. Båten rymde emellertid riksrådets son Måns, som sprang upp ur båten beväpnad med en yxa.

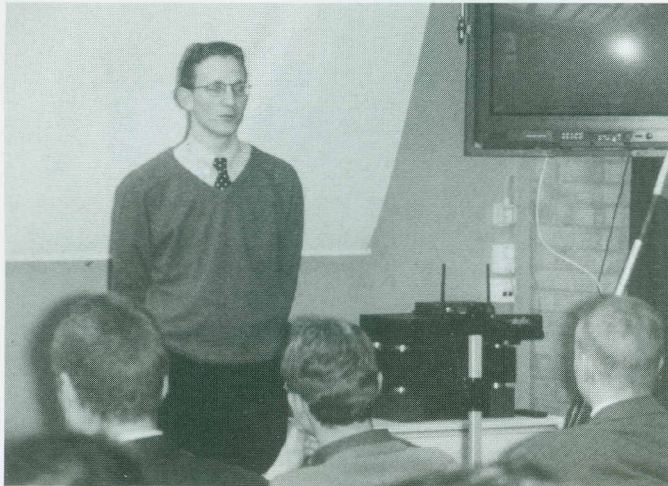
"Kan jag icke få vara med fred i riket för din skull?", frågade Måns. Engelbrekt svarade:

"Din fader var hos mig i går, och jag hoppas att han har berättat dig om vår överenskommelse, att vi lovade varandra frid."

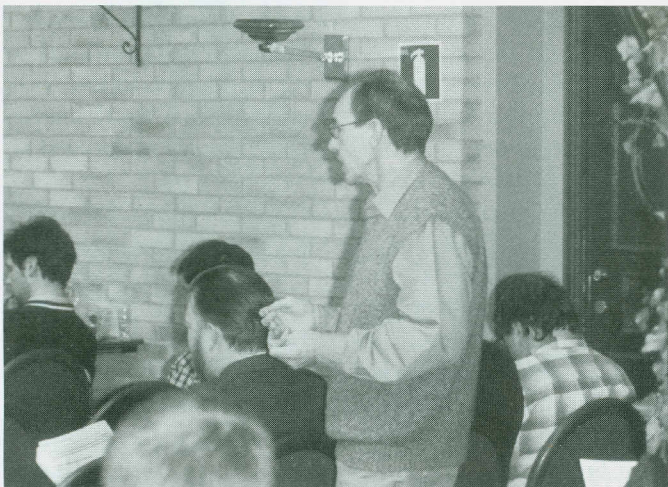
Måns Bengtsson lyssnade emellertid inte, utan högg mot Engelbrekt med sin yxa. Engelbrekt försökte avvärja hugget med sin krycka, varvid två av hans fingrar höggs av. Därefter fick han ännu ett hugg i halsen, och ett tredje i hjässan.

Engelbrekt Engelbrektsson var död, men hans betydelse som symbol för svensk frihetskamp skulle aldrig glömmas, eller ens förnekas, förrän i dessa dagar då de styrande ännu en gång försöker förneka Sveriges folk dess rättigheter.

Extraårsmötet

Mikael du Bouzet redogör för Sverigedemokraternas kontakter och samarbete med Euro-Nat.

Kenneth Sandberg, tidigare partiledare för Kommunens Väl i Kävlinge, gör ett inlägg.

Även under pauserna var debatterna intensiva.

Trots att det partiprogram som klubbades i Södertälje inte ens legat i tre år så var det den 23 januari dags att revidera vissa punkter på ett extra årsmöte i Helsingborg.

Vissa har ansett att partiprogrammet är delskyldigt till att det inte gick bättre i valet, några har menat att programmet innehåller för mycket idealism och för lite realism medan andra sagt att det finns mycket att vinna på att i vissa punkter närma sig andra nationaldemokratiska organisationer. Med på plats fanns också representanter inbjudna från några av dessa som åsyftas.

Ordförande Jansson inledde med ett anförande där han berörde utgången av det senaste valet och vikten av det kommande. Traditionellt sett brukar även Radio-SD:s Tomas Johansson hålla ett tal, men detta lös i år med sin frånvaro. Istället berättade SDU:s Mikael du Bouzet om nationalisterna på kontinenten och projektet Euronat-Ungdom.

Befolkningspolitiken var utan tvekan den mest heta punkten. Under nästan tre timmar debatterades det om vilka repatrieringskriterier SD skall företräda i framtiden. Det hela försvårades med att det lagts fram flera snarlika kompletteringar till Revideringsgruppens (föredömligt ledd av vice partiordförande Rinderheim) förslag samt otydliga stadgar om exakt vilka förslag som skulle ställas mot varandra. Resultatet blev att SD:s sk "70-regel" försvann och ersattes med en ståndpunkt om att flyktingar utan skyddsbehov skall lämna landet. Också den Västeuropeiska kulturkretsen försvann ur programmet för att ersättas med Europas gränser, en återgång till SD:s hållning innan 1994 således.

Naturligtvis berördes ytterligare en del viktiga punkter. Årsmötet bestämde att stryka kravet på dödsstraff, här var den stora procenten av felaktiga domar i USA ett av argumenten. Trots två reservationer var mötet nästan helt enigt om detta, att reservationerna kom från SDU:are kanske pekar på generationsklyftan i denna fråga.

SD:s krav på avskaffandet av kärnkraften står

naturligtvis kvar, men den kompletterades med att vi vill att forskning i ämnet åter skall bli tillåtet inom landet.

Det mest eniga beslutet som årsmötet tog var avskaffandet av kravet på bankernas förstatligande. Med tanke på enigheten och de grova orden om det gamla programmet så undrar man hur det överhuvudtaget kunde röstas igenom så sent som 1996. Men ett parti som inte utvecklas är som sagt ett dött parti.

Vår gamla traditionella långbänk, abortpolitiken, vållade till mångas förvåning inte någon större debatt. Antingen har vi blivit väldigt enade i denna fråga eller så var många debattörer slitna av den långa dagen (så låg också abortpolitiken på slutet). Hållningen med en folkomröstning i frågan försvann och byttes mot ett krav på abortförbud efter den tolfte havande veckan. En annan fråga där en helomvändning gjordes var kravet på att Sverige skall lämna FN. Här var de flesta överens om att den gamla hållningen var ett arv från den första generationen SD:are som inte har något som helst stöd inom partiet idag.

En intressant diskussion fördes om hur pass exakt partiprogrammet skall vara formulerat. Frågan är onekligen intressant och får med all säkerhet nytt liv då det är dags att gå igenom programmet på nytt i nästa mellanvalsperiod.

Själv tillhörde jag förmodligen de som var minst nöjda med det färdiga resultatet, trots det ser jag med tillförsikt på framtiden. Det är positivt att det ryms allt fler och fler åsikter inom partiet. Att det bildas höger- och vänsterfalanger, liberala eller reformistiska är ett tecken på styrka. Det visar på tillväxt, på styrka och på en aktiv och målinriktad medlemskår. Allt detta lovar gott inför EU-valet 1999 och Riksdagsvalet 2002.

Så enligt min mening finns det på Helgeandsholmen i Stockholm 349 personer som gör bäst i att ducka i sina bänkrader, för nu laddar SD om!

TEXT: JIMMY WINDESKOG
FOTO: PATRIK LINDGREN

Partiordförande Mikael Jansson talar.

Jimmy Windeskog, ordförande för SDU, ger sina synpunkter på det nya partiprogramförslaget.

Det extra årsmötet avslutades med en god middag.

Sverigedemokraterna

Sverigedemokraternas riksstyrelse 1999: Bakre raden från vänster: Anders Westergren, Richard Johansson, Jan-Åke Isaksson, Paul Svensson, Eva Nyman, Gun-Britt Holmgren, Arnold Boström, Jimmy Windeskog, Jakob Eriksson, Vävra Suk, Martin Karlsson, Anders Steen, Steve Ahlberg, Arne Andersson. Främre raden från vänster: Steve Larsson, Tor Paulsson, Johan Rinderheim, Joakim Larsson, Mikael Jansson, Torbjörn Kastell, Michael Andersson, Per Emanuelsson. Ej på bild: Christian Andersson, Mats Spjuth, Thomas Söderberg.

Den 25 april var det dags för Sverigedemokraternas tolfte rikssårsmöte. Detta hölls i år i en naturskönt belägen lokal utanför Örebro. De flesta av årsmötesdeltagarna och ombuden hade redan infunnit sig dagen innan för att övervara kransnedläggningen vid Engel-brechtsmonumentet. De övriga infann sig tidigt på morgonen den 25:e.

Årsmötet inleddes traditionsenligt med att SD-veteranen och När-radioprataren Tomas Johansson höll ett inledningsanförande. Detta mycket uppskattade tal tog upp flera av de tendenser i tiden vi kunnat se i vårt allt snabbare sammanfallande samhälle. Johanssons tal presenteras på allmän begäran i sin helhet på annan plats i detta nummer. Joakim Lannér, sammankal-

landen för valberedningen, valdes även detta år till mötesordförande, och under hans erfarna ledning avlöpte mötet snabbt och smärtfritt. Mikael Jansson läste upp styrelsens verksamhetsberättelse och redogjorde kort för det arbete som gjorts under valåret, och han tackade alla de medlemmar som gjort viktiga insatser under valrörelsen.

Ny styrelse

Inga större förändringar skedde i den ordinarie styrelsens sammansättning. Två av de ordinarie styrelseledamöterna hade emellertid aviserat att de detta år inte ställde upp till omval. Det var Joakim Larsson, som fått flera nya uppgifter inom det numera självständiga SDU, samt Thomas Söderberg, som av hälsoskäl ville trappa ned på verk-

samheten. Båda stannar dock inom styrelsen på suppleantplats.

Thomas Söderbergs plats som representant för Norrland intogs av Arne Andersson från Timrå, som i många år varit ansvarig för verksamheten i Sundsvall / Timråområdet, och som dessutom redan satt som styrelsesuppleant.

Michael Andersson, ordförande för SD-Göteborg, trädde in som ny ledamot i styrelsen. Han var en av de mest drivande i SD-Väst under valrörelsen, och har lång erfarenhet som SD-aktivist.

Nya personer på suppleantplatserna var Steve Ahlberg från Sollentuna, som under 1998 satt i partiets valberedning, Jan-Åke Isaksson från Ystad, Mats Spjuth, Trollhättan, samt Vävra Suk, Stockholm.

as Riksårsmöte 1999

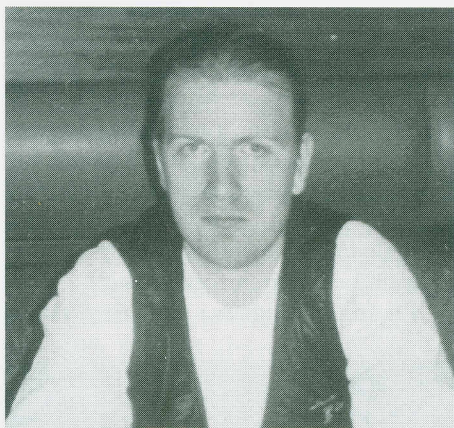
SD-Kuriren hälsar de nya ledamöterna välkomna, och vi är övertygade om att de nya förmågorna kommer att visa sig värdefulla i det framtida arbetet.

Motioner och diskussioner

Eftersom alla frågor som rörde partiprogrammet redan hade avklarats i och med det extra årsmötet var motionsbiten för en gångs skull kort. Det enda som årsmötet behövde godkänna var en stadgeändring angående ungdoms- och kvinnorepresentation inom partiets olika styrelser. Bildandet av SDU som självständig organisation föregående år hade nödvändiggjort en justering av stadgarna i detta avseende. Stadgeändringen innebar att SDU skulle ha rätt till en plats inom styrelsen på samtliga nivåer inom partistrukturen. SD har motsvarande rätt till en plats inom SDU:s styrelser.

I samband med denna ändring togs även avsnittet om två garanterade styrelseplatser för det minst representerade könet bort ur stadgarna. Kvotering, oavsett typ och form och oavsett favoriserade grupper, står inte i överensstämmelse med Sverigedemokraternas principer om sann jämställdhet där alla människor skall kunna konkurrera på lika villkor. Kvotering anses som ett erkännande av en viss grupps ojämlikhet, och detta avsnitt ströks därmed ur stadgarna.

Under punkten "Övriga frågor" diskuterades, traditionsenligt får man väl lov att säga, *SD-Kuriren*. Kritik riktades, och det med rätta, mot framför allt *SD-Kurirens* låga utgivningstakt. Torbjörn Kastell hade för att åtgärda detta på styrelsemötet dagen innan givits i uppdrag av styrelsen att utse en fast redaktion med fasta uppgifter, för

Michael Andersson, ny ordinarie styrelseledamot.

att göra det lättare att få in material till tidningen, i tillräcklig mängd och framför allt i tid.

I samband med detta förtjänas emellertid att sägas att utgivningstakten i själva verket endast under 1998 varit lägre än under de tre föregående åren, och detta var en direkt följd av att betydande delar av *SD-Kurirens* redaktion var engagerade i valrörelsen ute i landet. I och med detta nummer har två nummer kommit ut under första halvåret 1999, vilket innebär att *SD-Kuriren* utan svårighet kan komma ut med totalt fyra, kanske fem nummer under detta år. Men det är självklart att detta skall förbättras ytterligare i framtiden!

Årsmötets avslutning

Efter att information hade utgått om framtida SD-evenemang var det så dags att avsluta mötet som traditionen bjöd, med att sjunga Sveriges nationalsång. Stämningen var god, och deltagarna kunde lämna mötet med stora förhoppningar inför en lyckad valrörelse och, framför allt, ett lyckat resultat i EU-parlamentsvalet.

TEXT: TORBJÖRN KASTELL
FOTO: PATRIK LINDGREN

Riksstyrelsen 1999

Ordförande

Mikael Jansson, Örebro

Förste vice ordförande

Johan Rinderheim, Haninge

Andre vice ordförande

Anders Westergren, Höör

Övriga ordinarie ledamöter

Partisekreterare

Jakob Eriksson, Falun

Kassör

Arnold Boström, Huddinge

Partiorganisatör

Tor Paulsson, Haninge

Tidningsansvarig

Torbjörn Kastell, Ekerö

SDU-representant

Jimmy Windeskog, Borlänge

IT-ansvarig

Martin Karlsson, Eslöv

Per Emanuelsson, Mölndal

Gun-Britt Holmgren, Älvkarleby

Eva Nyman, Uppsala

Paul Svensson, Ystad

Arne Andersson, Timrå

Michael Andersson, Göteborg

Suppleanter

Steve Ahlberg, Sollentuna

Christian Andersson, Trollhättan

Jan-Åke Isaksson, Ystad

Richard Johansson, Helsingborg

Joakim Larsson, Örbyhus

Steve Larsson, Uddevalla

Mats Spjuth, Trollhättan

Anders Steen, Haninge

Thomas Söderberg, Sundsvall

Våvra Suk, Stockholm

Tomas Johanssons årsmötestal

Jag vill börja med att tacka partistyrelsen för att jag ännu en gång fått förtroendet att hålla ett inledningsanförande till de kommande årsmötesförhandlingarna. Huvuddelen av det som jag ämnar framföra anser jag ligger i linje med partiets program och deklarerade ståndpunkter men dessutom tillkommer en del egna åsikter och reflektioner som jag är beredd att diskutera i dag eller vid senare tillfälle. Det är min förhoppning att det jag för fram skall föra analys och debatt inom partiet framåt. Jag tänker i dag ta upp några tendenser i tiden som enligt min mening förklarar varför vårt och många andra västerländska samhällen ser ut som de gör. Den första tendensen jag vill nämna är *förytligande*.

Vi lever i en tid där yta och förpackning ofta är viktigare än innehåll och kvalitet. Ett av de mest påtagliga exemplen på detta är den utseendefixering och ungdomskult som finns i samhället. Samma tendenser går igen på andra områden där en vacker fasad är viktigare än det som finns bakom. Inom politiken yttrar det sig i symbolhandlingar och att man bekämpar symptom eftersom man inte kan, vågar eller törs ta itu med de verkliga orsakerna till ett problem visar sig. Man drar sig inte ens för att bygga upp potemkinkulisser i pressade lägen. Rinkebyskolan i Stockholm är ett exempel på detta där man pumpat in resurser i form av extra lärare, annan personal och pengar för att sedan visa upp undret för besökare, massmedia och EU. Av de sistnämnda fick man t.o.m. ett pris för det man åstadkommit med resurser som en vanlig skola bara kan drömma om!

Att fixera sig vid det yttre gör att man missar kvaliteter och egenskaper som ofta, åtminstone i det långa loppet, är betydligt värdefullare. Detta gäller både ting och människor. När det gäller ting så drabbar det ofta enbart köparen men när det gäller människor på t.ex. arbetsmarknaden så drabbar det även samhället i stort när det leder till misshushållning med mänskliga resurser.

Förytligande och det tänkande som följer av det bäddar för ekonomism och hedonism. Det vill säga att pengar är alltings mått att lust, njutning och drif-

tutlevelse är det högsta i livet. Man lever i nuet och "görat" utan mål i livet. Kulturella och nationella värden nonchaleras. Familj, hembygd, fosterland, traditioner, ansvarstagande, andlighet, förpliktelser, historiska minnen, allt kan offras om det står i vägen för den ytliga nutidsmänniskans driftutlevelser eller självförverkligande. Liberalismen har verkligen gått härjande fram och spåren förskräcker!

En annan tendens i tiden är *förting-*

Tomas Johansson talar på riksårsmötet.

FOTO: PATRIK LINDGREN

ligande. Som ett resultat av det jag nyss beskrev ser vi nu en annan tendens. Människor tenderar till att betrakta och behandla varandra som ting. Ting kan bytas eller dumpas utan någon hänsyn eller ansvar. Vi ser väl alla i vår närhet hur förhållanden och relationer ofta bryts och nya inleds på ett lättvindigt sätt utan tanke på konsekvenserna för motpart, barn eller övriga i omgivningen. Därmed inte sagt att det alltid går till så eller att alla skilsmässor är negativa. Men tendenserna finns där och de yttrar sig i utbytbarhet och ett krasst materiellt sätt att se på andra individer. Resultatet av detta förtingligande av människor ser vi inte enbart i form av upplösta familjer och kortvariga samboförhållanden utan även i aborter, misshandel och våldtäkter. Förmågan till empati och medkänsla är i avtagande. Det avspeglar sig i samhällsklimatet. Att vistas på offentliga platser och färdas med kollektivtrafik är ofta förenat med olust och obehag. Känslor och kärlek får ofta ge vika när vår tids sexkult kräver promiskuitet och driftutlevelser. Fri sexualitet, famil-

jens upplösning, religionens och den borgerliga moralens avskaffande stod faktiskt på det första kommunistiska partiets program som bildades 1846 i Bryssel av Karl Marx och Friedrich Engels. Dessa punkter är alltså 150 år senare fullt ut genomförda eller under genomförande! Marxismen har verkligen gått härjande fram och spåren förskräcker!

En tredje tendens i tiden jag vill ta upp är *fördumningen*. Det är svårt att frigöra sig från misstanken att de senaste 30 årens förfall (en del säger 40) inom utbildningsväsendet är en medveten fördumningspolitik.

Fortfarande produceras det akademiker av god kvalitet som är kunniga på sitt område (sk "fackidioter") men den forna skolans utbildning som gav allmänbildning och kunskap i klassiska ämnen är borta. Pedagogiska fullskaleexperiment och en perverterad jämlikhetsideologi har förstört den svenska skolan. Enligt debattören och läraren Kaj Attorps har vi nu ett gymnasium som är ett förlängt högstadium och universiteten håller på att bli förlängda gymnasier. En starkt bidragande faktor är, som på så

många andra områden, framväxten av det månetniska eller mångkulturella samhället som på många håll (utom Rinkebyskolan) lägger undervisningen i ruiner eller i varje fall skapar oerhörda problem. Utan tvivel bidrar invandringen till fördumningen av samhället. Åtgärder som inkvotering, officiell eller inofficiell särbehandling, sänkta krav på t.ex. språkkunskap, specialsatsningar och kampanjer är bara ett indirekt erkännande av att man misslyckats och att det nu gäller att försöka sopa igen spåren.

Inom media ser vi också en fördumningsprocess. Framför allt bland kvällstidningar och TV. Det räcker med att studera programtablåerna en dag för att inse vidden och omfattningen av den företeelsen. Sveriges Television, SVT, som skall vara ett "public service"-bolag försöker att konkurrera med de kommersiella TV-bolagen vilket resulterar i att vi får se Robinson och så kallade såpor på bekostnad av mer angelägna och seriösa program.

Inom politiken går samma tendens igen. Analys och saklig debatt (och en

bred debatt där alla får vara med) har ersatts av moralistiskt översitteri och åsiktsposering och ibland av rena besvärjelser. En speciellt vedervärdig variant av åsiktsposering är godhetsposeringen där det bara gäller att framhäva sig själv som en särdeles god och human person. Vi har sett en lång kavalkad genom årens lopp. Senast var det Etienne Glaser som skulle öppna sitt hem för kosovoalbaner. Folk med avvikande åsikter skall skrämmas till tystnad och om det inte lyckas gäller skrämmande brösttoner, fördömanden, anklagelser om okunnighet och fördomar, desinformation, rena lögnar, gap och skrik eller förintelsekampanjer. Allt detta för att undvika öppen debatt. Tala om desperation!

Det är i år tjuugo år sedan de första BSS-flygbladen delades ut. Allt sedan dess har mycket saklig och välformulerad kritik riktats mot den förda invandringspolitiken. Sverigedemokraterna har under elva års tid givit ut skrifter, broschyrer och flygblad där vi redovisat våra argument mot massinvandringen. Flygblad har delats ut i enorma mängder över hela landet. Under dessa år har SD:s och våra föregångares telefonnummer stått att finna i katalogen. Alla som begärt infopaket har fått det. Trots detta kan våra motståndare inte på ett korrekt sätt återge våra argument. Detta upplever vi gång på gång. Ett tydligare exempel på fördumningen i Sverige är svår att ge. Massmedia bär på ett tungt ansvar för att ha satt demokratin och yttrandefriheten ur spel under tjuugo års tid. Men ytterst ansvariga är trots allt den rörelse som suttit vid makten 58 av de senaste 67 åren. Socialdemokratin har verkligen gått härjande fram och spåren förskräcker!

Förytligande, förtingligande och fördumning leder obevekligen fram till förslumning och civilisationsförfall. Alla dessa tendenser drar åt samma håll tillsammans med andra faktorer som jag inte hinner ta upp idag. Denna förslumning kan vi alla på olika sätt iaktta i vår omgivning och i samhället i stort. Det rör sig om en förslumning på både det yttre och inre planet. De yttre tecknen kan vi se i vår närmiljö: Nedskräpning, klotter, skadegörelse, ovårdad klädsel och brist på civiliserat uppförande vilket sammantaget leder till ökad olust och otrivsel på allmänna platser. Till detta kommer också kriminella ungdomsgång (där invandrare är enormt överrepresenterade) och annat slödder som med sin våldsbenägenhet förpestar miljön på gator och torg.

De inre tecknen visar sig i passiviteten och brist på medborgaranda samt karaktärsdefekter och attitydproblem.

Bristen på medborgaranda yttrar sig i att man bland annat struntar i sitt lands öde. Man bryr sig inte om ifall det kommer att existera ett svenskt folk med en svensk kultur som talar svenska om hundra år. Vi nationalister har ofta häpnat över denna likgiltighet och det självhat som visar sig när det påtalas. Historielösheten måste vara en starkt bidragande faktor tillsammans med mediamanipulering.

Att bidra passiviserar är ett känt fenomen. Välfärdsstaten har verkligen lyckats passivisera svenskarna även om det inte var motivet till dess införande. Men resultatet har ofta blivit en inlärdd hjälplöshet kombinerat med en vana att ställa krav på allt och alla utom sig själv. Allt skall serveras på silverfat och stekta sparvar skall komma flygande in i mun. Ju lägre krav på sig själva desto större krav på andra är en vanlig företeelse.

Just passiviteten (och fegheten) och oviljan att göra en ideell arbetsinsats har varit ett problem för vårt parti. Hur många skäl och förklaringar till att just jag inte kan göra en insats, i varje fall inte just nu, har vi inte hört under alla dessa år? ”Men det är bra att ni jobbar, fortsätt med det”. Många aktivister känner igen detta. Vi har sett människor leta med lupp i partiprogrammet efter någon orsak som kunde duga som svepskäl för att slippa engagera sig. Vi har sett medlemmar leta efter en orsak att få avsluta sitt engagemang eller medlemskap. Ofta under detta partis allra svåraste stunder. Allt detta har vi kunnat iaktta samtidigt som landet glidit allt närmare avgrundens rand. Observera att jag inte anklagar alla. Naturligtvis har det ibland funnits verkliga skäl till att man inte kunnat aktivera sig. Vad jag beskriver är ett mönster som avspeglar en attityd som har varit ett problem för partiet och därmed för vårt lands öde.

Andra tecken på inre förslumning som kan iakttas i partiet och samhället i stort är att många inte håller vad de lovat, gör inte det de åtagit sig, passar inte tider, snackar skit bakom ryggen och så vidare. Jag vet att det jobbas med dessa problem inom partiet och det är absolut nödvändigt om vi skall kunna bygga upp en organisation som kan göra något åt problemen i stort. För att bryta den nedåtgående spiral som det svenska samhället är inne i gäller det att skapa en motkraft. En nationell anda, en nationell pånyttfödelse skulle kunna vara den kraft som bryter trenden och inleder den mödosamma vägen tillbaka till något som i varje fall liknar det gamla folkhemmet. I denna nationella svenska anda är det viktigt

att återinföra gamla dygder som: Hederlighet, ordning, noggrannhet, punktlighet, personligt ansvar och en strävan att överträffa sig själv. Att göra något vettigt av det liv man fått som gåva i stället för att utan mål och mening med livet planlöst låta sig föras i den riktning som för tillfället råkar blåsa.

Vi nationalister har verkligen kämpat för att bryta den nedåtgående spiral som landet är inne i. Hur många gånger har vi inte sagt oss: ”Men nu måste väl ändå svenskarna vakna!”. Men ändå har inget avgörande skett. Jag har försökt att förklara varför. Den slutsats man kan dra av SD:s elvaåriga kamp är att inget avgörande kommer att inträffa förrän bidragssystemet havererar. Det svenska folket har passivt iakttagit hur vård, skola och omsorg förfallit. Hur brottsligheten ökat dramatiskt. Hur korruption och mygel brett ut sig. Dessutom har den allmänna förslumning som jag beskrivit varit fullt iakttagbar för alla som velat se. Men ändå har inget hänt. Frågan är hur mycket som kommer att hända så länge vi är fångade i ett system där vi avlönar två tredjedelar av väljarna. Man biter inte den hand som föder en. Landet har förvandlats till en gigantisk försörjningsinrättning som utövat en så stor dragningskraft att den lockat till sig människor från världens alla kontinenter. Detta är naturligtvis inte hållbart i det långa loppet. Det nya årtusendet kommer att bjuda på många konvulsioner. Men där ligger också fröet till en förändring. Det anar etablissemangen. Det är därför vi ser dessa tecken på nervositet och desperation så fort Sverigedemokraterna har en framgång. Fler utspel är att vänta både från makt och media. Lagstiftningen om hets och missaktning mot folkgrupp kommer att bli ännu luddigare och flummigare. Fler kampanjer mot så kallad rasism och så kallad främlingsfientlighet är att vänta.

Alla som är samlade här idag vet också att det hänt mycket positivt inom och med partiet. Några tycker kanske att jag varit för kritisk men det har bara varit av omsorg om partiets utveckling. En del måhända tycker kanske att jag varit för pessimistisk i min beskrivning av Sverige och svenskarna. I så fall hoppas jag att jag haft fel. Någon tycker kanske att analysen har brister. I så fall vill jag gärna diskutera det. Låt oss slå vakt om den svenska kulturen! Låt oss hoppas på en nationell pånyttfödelse!

Familj, hembygd, fosterland!
Leve Sverigedemokraterna!

Har den tyska högern någon chans?

Den före detta EU-parlamentsledamoten och partiledaren för Republikanerna, Franz Schönhuber, ger här i en för SD-Kuriren exklusiv artikel sin syn på den nationella rörelsens framtid i Tyskland och Europa.

"I princip ja!" Så kan man som den tyska radions program Eriwan säga. I verkligheten har den emellertid bara en liten chans. Åtminstone inom överskådlig framtid. Varför det är så, har jag i min bok, skriven 1987, med titeln *Trots allt Tyskland* försökt förklara. Efter den militära katastrofen och nederlaget som fascismen och national-socialismen under Andra världskriget upplevde, har man efter kriget placerat de båda med rätta i en högst tvivelaktig dager. Frågan är om man skall placera dessa båda ideologier på den högra sidan i det politiska spektrat, eller om man genom deras revolutionära impuls skall placera dem till vänster. I vilket fall som helst så har allt till höger om mitten blivit besmittat och förklarat pestsmittat. Det gällde i synnerhet Spanien och Portugal, men inte minst hela Europa väster om Järnridån.

Högerkraftens revansch började i Italien och fortsatte snabbt till Frankrike och Belgien. Direkt i dessa bägge länder uppstod med Front National Och Vlaams Blok de framgångsrikaste demokratiska högerpartierna, trots allt tal om politisk korrekthet och tidsandan till trots. Av alla länder så var det naturligtvis svårast för högern i Tyskland. Vi var ett besegrat folk. Den franske historikern Raymond Cartier har i sin till tyska 1976 översatta bok *Efter det Andra världskriget* (Originaltitel: *Histoire mondiale de l'Après Guerre*) beskrivit det dåvarande tillståndet i Tyskland såsom "sedan krigsslutet var ingen behandling hur dålig den än var tillräckligt dålig. Tyskland var i händerna på sina besegrare bokstavligen ett lik. Det var den logiska följden av den villkorlösa

kapitulationen som redan 1943 blev bestämt i konferensen i Casablanca".

I dessa desillusionerade tider kom de första försöken att starta högerpartier i Tyskland, eller ge högerfrågan i Tyskland en chans. Hur svårt detta var, har en av de få huvudpersonerna inom den tyska högern i Riksdagen, partiledaren för Der Nationaldemokratischen Partei Deutschland (NPD), Adolf von Thadden i sin bok *Die verwehte rechte* (*Den förföljda högern*) beskrivit. Han beskriver tiden för grundandet och uppbyggnaden av partierna sommaren 1945: "Alla dessa partier fick naturligtvis bara verka i Västtyskland. Man fordrade dock som en grundförutsättning för att de skulle få verka efter mordet på Mussolini och Hitlers självmord, att man tog avstånd från de ideologier dessa herrar representerade".

I denna marschordning gick ledningen för den nya formerade högerns bataljoner. Tillsammans gick också i det tyska samhället högtstående personer som under den nationalsocialistiska tiden inte besmutsat sig. I ledningen för dessa partier fanns också politiska vildar, och olärbara militärer.

Dessa modiga herrar och generaler såg inte att de inte rörde sig på oöverskådlig militär terräng, utan på halpolitiskt is, och därför rutschade de med en väldans fart ut.

Tyska högerpartier kom och gick, växlade namn lika snabbt som när man byter sin skjorta. Vissa bekanta tongångar kunde man se i Sozialistischen Reichspartei (SRP) och Deutsche Reichspartei (DRP).

Alla högerpartier och grupperingar såg sig från början i ett tvåfrontskrig. Från de egna landsmännen mötte de

rädsla och fördomar, från de allierade, i synnerhet från amerikanerna, stötte de på förbud för öppen politisk verksamhet. Jag minns vad den amerikanske befälhavaren i München sade: "We prefer the mild left" (Vi föredrar den mjuka vänstern). Att amerikanerna tänkte så var inte utan anledning. Amerikanerna härstammade ju trots allt från europeiska immigranter, vars flertal inte hade tillhört den milda vänstern, utan tvärtom den extrema vänstern. De var president Roosevelts speciella skyddslingar. Den amerikanske befälhavaren sade efter krigsslutet: "Den säkraste garantin man har för att ingen var nazist, är att personen i fråga är medlem i kommunistpartiet".

Höger om mitten ställde sig också i den nya förbundsrepublikens första år också Freien Demokratischen Partei (FDP), liberalerna. Deras ledare från Reinhold Meier som var ministerpresident i Baden-Württemberg, till den senare blivande utrikesministern Erich Mende, kände sig förpliktade att tänka nationalliberal. De stod i motsats till Adenauer, som försökte få Västtyskland att tillhöra västmakterna. Dessa nationalliberala tankegångar finns inte längre i FDP. För FDP av idag står till vänster om mitten.

De mest bekanta högerpartierna och det parti som de konservativa medborgarna satte sina största förhoppningar till, var i norra Tyskland Deutsche Partei (DP). De ställde sig under ministerpresident Heinrich Helwege i regeringsunderlaget i Niedersachsen. Men så snart det under de första åren visade sig att DP blev grundstenen för den tyska högern, visade de med inre personstrider sin själlös-

het. Rättshaverister och svartsjuka för- lamade det politiska arbetet inom DP och andra högerpartier i Tyskland. Detta kom i huvudsak från agenter från den tyska säkerhetspolisen och från andra säkerhetstjänster, som ville för- hindra ett nationellt Tyskland.

DP fortsatte i sin kamp mot det konkurrerande partiet Christlich Demokratischen Union (CDU). Partiledaren och förbundskanslern för CDU Konrad Adenauer, citerade en politisk vardagsdevis som Bismarck hade myntat: "Man kan krossa flaskan först när man druckit upp vinet".

Det heter i klartext att man först måste besätta toppositioner i motståndarnas läger för att kunna slå sönder deras inre organisationsstrukturer. För att lyckas med detta använde sig Adenauer av både morot och piska. Han erbjöd tre ledande representanter för DP ministerposter i sin regering, och de tog dem. Genom detta inträde i regeringen blev DP:s politiska konturer oskarpa. Ingen visste var de stod och de förlorade sina medlemmar och väljare till CDU.

Till slut så upplöstes partiet. Denna historia borde tjäna som ett varnings- tecken för alla europeiska nationella partier.

Gianfranco Fini, partiledare för ita- lienska Allianza Nazionale har fått sådana varningar från Jean-Marie Le Pen, men viftat bort dem. De sista valen i Italien visade följderna på detta. Allianza Nazionale förlorade mark.

Samma sak kommer förmodligen att hända den principlösa partiledaren för FPÖ, Jörg Haider. Han är som vax i händerna på sina amerikanska upp- backare.

En del politisk betydelse fick under 60-talet också partiet Nationaldemo- kratische Partei Deutschlands (NPD). De kom in i sju delstatsparlament, och kom i riksdagsvalet 1969 nästan in i parlamentet. På slutet saknades bara 140 000 röster. Huvudorsaken till

misslyckandet var att den dåvarande inrikesministern, CDU-politikern Ernst Benda bara ett par veckor före riksdags- valet förklarade partiet som olagligt, vilket därmed stigmatiserade partiet och därmed satte svår press både på partitjänstemän och anhängare.

Samma sak hände ett årtionde sena-

Artikelförfattaren Franz Schönhuber, här tillsam- mans med Ingemar Ramell.

FOTO: PATRIK LINDGREN

re med Republikanerna (REP). Jag var medgrundare av detta parti. Några månader innan hade jag varit chef för den bayerska TV:n som jag var chefredaktör för. På grund av utgåvan av min självbiografiska bok *Ich war dabei* fick jag sparken.

Denna bok var inte på något sätt, vilket trots allt folk även idag tror, något förhålligande av nationalsocialismen, tvärtom. Jag skrev om en orättfärdig regim. Vad jag ville göra var att som tidsvittne försvara de människor, som hade fått sin idealism missbrukad, om vilka man påstod att de var förbrytare. Säkert spelade en stor roll det faktum att jag genom mitt arbete på TV hade en stor popularitet. För två och ett halvt år efter partiets grundande, lyckades vi vid vårt första valdeltagande, vid delstatsvalet 1986 i Bayern få hela tre procent av rösterna!

De etablerade partierna fick ett abruptt uppvaknande. Kampen emot oss republikaner fördes utav partiledaren för CSU Franz-Josef Strauss, som myntade den begåvade devisen "Till höger om CSU kan det inte finnas något demokratiskt parti"! Detta uttalande var inte bara felaktigt utan också arrogant. Det var pinsamt sagt. Trots detta kunde inte republikanernas framgång stoppas. I januari 1989 fick partiet i Berlinvalet sitt parlamentariska genombrott. De uppnådde 7,5 procenten blev över hela världen betraktade som en sensation. Partiet fick elva representanter i Berlins kommunfullmäktige. Ett par månader senare i EU-parlamentsvalet fick partiet 7,3 procent! REP fick in sex representanter i EU-parlamentet som gick in i ett valsamarbete med franska Front National och belgiska Vlaams Blok. Stor framgång följde vid kommunalvalen i de olika delstaterna. Vid delstatsvalet i Baden-Württemberg 1992 uppnådde partiet sitt bästa resultat någonsin med 10,9 procent! Partiet var efterfrågat som aldrig tidigare.

Medlemstalen var större än någonsin innan.

Den inflytesrikaste tyska dagstidningen Frankfurter Allgemeine Zeitung skrev att man i Franz "Lag och Ordning" Schönhuber såg en kandidat till en framtida tysk inrikesminister! Alla varningssignaler hos de övriga etablerade tyska partierna började nu att ljuda.

Strax därefter började de att ljuda ännu starkare, när en opinionsundersökning den 12 september 1992 som tidningen *BILD* gjorde, visade att den person som tyskarna helst såg som förbundskansler var Franz Schönhuber med 39 procent, följd av Helmut Kohl med 26 procent, Björn Engholm med 18,9 procent, Volker Rühe med 5,3 procent, Wolfgang Schäuble med 4,6 procent von Weizsäcker med 3,9 procent och Hans Jochen Vogel med 3,3

procent.

Slutligen kom presidenten i den tyska Bundestag på sista plats med sina 1,8 procent!

Då hette det: Nu kan vi inte ge någon mer pardon. Liksom de hade gjort med NPD, så blev republikanerna förklarade som ett författningsvidrigt parti. Partiets tjänstemän kunde inte längre hålla emot trycket. De var rädda att de skulle förlora sina arbeten. Många lämnade partiet. Det allra värsta var emellertid de brandattentat som riktade sig emot flyktingförläggningar under vintern 1992-93. Utan några som helst bevis blev Republikanerna anklagade för dessa brott.

Ordföranden i de tyska judarnas centralråd, Ignatz Bubis, påstod i den tyska TV:n att det var anhängare till Republikanerna som hade tänt på. När jag då anklagade honom för att vara en uppvigglare, fick jag riksåklagaren på mig. Men det blev inget åtal emot mig. Den judiske förbundsdagsledamoten Michel Friedmann, vars föräldrar kom från Frankrike, krävde att jag skulle avstå från all politisk verksamhet.

Idag vet man att attentaten mot flyktingförläggningarna inte hade politisk bakgrund. Det var i stället uppgörelser mellan olika rivaliserande invandrargrupper, samt försäkringsbedrägerier. Efter förbundsdagsvalet 1994 försvann naturligtvis debatten om brandattentaten. Då hade debatten haft sin inverkan på den tyska inrikespolitiken, och de nationalistiska partierna hade helt oförtjänt lidit stor skada.

Men bara några veckor före valet 1994, begick Republikanernas partispets "harakiri", genom att försöka störta mig från positionen som partiledare. Det var ett försök från deras sida att fria partiet från anklagelser om högerextremism. Detta gjorde de trots att jag flera månader innan hade förklarat att jag inte mer skulle kandidera till Förbundsdagen.

Aktionen var inte juridiskt hållbar, och jag satt kvar som ledamot i den tyska Förbundsdagen perioden ut. Men skadan var redan skedd. I valet till Förbundsdagen fick partiet bara 1,9

procent av rösterna.

Orsaken till försöket att störta mig som partiledare var följande: I valet i staden Hamburg 1993 fick Republikanerna 4,8 procent av rösterna, och Deutsche Volks Union (DVU) 2,8 procent. Under valkvällen låg Republikanerna strax före klockan 21.00 en bra bit över femprocentspärren till Hamburgs stadsfullmäktige. Detta för att sedan snabbt falla.

Republikanerna verkar annars ha lagt sig på 4,9 procent i de flesta val. Vid delstatsvalen i Bayern och Baden-Württemberg 1990 blev jag inbjuden till TV-studion när det visade sig att vi låg på 5,4 procent. Senare vid 23-tiden på kvällen hamnade siffran som vanligt på 4,9 procent av rösterna.

Till en liknande situation kom det fyra år senare, när Republikanerna i valet 1997 kandiderade till Hamburgs stadsfullmäktige. Än en gång kandiderade flera nationella partier emot varandra. Denna gång var det DVU som med 4,9 procent fick flest röster.

Till den magiska femprocentspärren fattades bara hundra röster. "*För att nå det resultatet är vi beredda att räkna hur länge som helst*" som en välkänd TV-journalist efteråt sade. Republikanerna fick 1,7 procent av rösterna. Valnederlaget för de nationella var en bister verklighet.

För att äntligen en gång för alla avsluta det skadliga broderkriget mellan DVU och REP, beslöt jag 1994 att sammanträffa med dr Gerhard Frey, partiledare för DVU. Om det inte var möjligt att slå ihop de båda partierna, så skulle åtminstone det svagare partiet inte ställa upp i samma val som det större, detta för att inte fortsätta den onödiga konkurrensen om samma väljare.

Men nederlaget i Hamburg från 1997 har inte övertygat det nuvarande ledarskapet för Republikanerna att sluta med sitt starka avståndstagande gentemot de andra nationella partierna. De förstår inte att vi måste bli enade för att kunna nå framgång. Därför har vi idag i Tyskland den groteska situationen att alla de nationella partierna bekrigar varandra och där-

med är stigmatiserade. Ingen har hittills visat sig vara beredd på att försöka få ändring på detta.

Som inget annat nationellt parti i Tyskland har Republikanerna nått stora framgångar. På västkusten 1994 kom det 10 000 besökare till det tält som Republikanerna hade på den årliga "Aschermittwoch Veranstaltung" i Bayern. Det var ett politiskt rekord. Tidigare hade CSU i Passau haft rekordet med 6000 besökare i sitt tält. Denna tältfestival, som i och för sig bara har en folkloristisk anknytning, var ändå en god värdemätare på de kommande valen i regionen. Vi låg på en god position i startfältet, och hade stora förhoppningar på valet. Ett par månader senare var drömmen som bortblåst. Jag är fortfarande av den åsikten att försöket att avsätta mig före valet 1994, var en medveten kupp för att förstöra våra chanser att komma in i Förbundsdagen.

Jean-Marie Le Pen, som med grundandet av Euro-Nat har tagit ledarrollen i dagens europeiska nationalism, har rätt när han kräver att de tyska nationella måste enas. Den vidare utvecklingen i Tyskland är inte överblickbar. Ett kan man dock säga: I vårt land finns det en mycket god potential att ett nationellt parti skulle kunna få en bra bit över tio procent av väljarkårens röster. Också idag när jag inte längre är medlem i Republikanerna, skulle jag stödja ett samarbete mellan Front National, Vlaams Blok och ett tyskt nationaldemokratiskt parti. Men om detta leder till ett gott resultat i det kommande valet till Europaparlamentet återstår att se.

TEXT: FRANZ SCHÖNHUBER
ÖVERSÄTTNING: INGEMAR RAMELL

Johan H. Roman

Att kalla Johan Helmich Roman den svenska musikens fader behöver inte vara fel trots att det inte är korrekt. Naturligtvis fanns det mängder av musik i gamla Svedala långt innan Romans födelse i Stockholm den 26 oktober 1694, men Roman revolutionerade inte bara den svenska musiken utan blev också den första internationellt erkända musikern från Sverige.

Johan Helmich Romans fader, som också bar namnet Johan, var verksam som hovkapellist i Stockholm och redan i unga år fick således Roman tillgång till en kompetent musklärare. Roman var inte äldre än 18 år då hans musikaliska färdigheter upptäcktes och han blev medlem av det svenska hovkapellet som violinist. Året efter väckte han beundran hos självaste Karl XII som gav honom ett stipendium för utlandsstudier. Från 1716 till 1721 var Roman verksam i London där han arbetade tillsammans med sådana erkända storheter så som Händel, Ariosti, Bononcini och Pepusch. Ett tag var han anställd hos hertigen av Newcastle men han hann också med en anställning i Händels operaorkester vid King's Theatre. Under dessa utmärkta förhållanden fick Roman grundligt lära sig de nyaste stilströmningarna inom både opera och instrumentalmusik, bättre musikalisk utbildning hade en svensk aldrig fått. Trots att Roman troligtvis komponerade flitigt under denna period finns det i princip inga verk bevarade.

Väl hemma i Sverige igen, dit han återvände 1721, blev han genast utsedd till vice hovkapellmästare i Stockholm. Hovkapellet befann sig vid detta tillfälle i ett rent kasastrofalt skick efter Karl XII:s död 1718. Roman var dock en driftigt yngling, redan sex år senare var han förste kapellmästare och nu inledes ett kraftfullt arbete att rusta upp hovkapellet. Det var vid denna tidpunkt Roman först på allvar framträdde som den enorme kompositör han gjort sig känd som, det första arbetet bestod av en serie hyllningskantater till

hovets ära. 1731 inledde Roman ett projekt som helt skulle revolutionera det svenska musikkivet, för första gången någonsin i Sverige hölls det nu offentliga konserter för en betalande publik, detta i Ridarhuset i Stockholm.

Åren efter att Roman blivit förste kapellmästare utförde han ett fantastiskt arbete, han fullkomligt spottade ur sig idéer och kompositioner - detta inom de flesta av musikens genrer. Ett annat mycket viktigt och då märkligt arbete som Roman tog på mycket stort allvar var att skriva vokalmusik på det svenska språket, någonting som var väldigt ovanligt på 1700-talets första hälft. Den mesta musiken som skrevs skrevs på franska eller italienska som var de musikaliskt gångbara språken, ofta klagade han bittert på svenskar: *"förargt för alt inhemskt och Enthousiasme för alt utländskt"*. Detta projekt låg honom nära hjärtat under hela hans aktiva karriär, när han väl drog sig tillbaka lämnade han efter sig en rik och mångfaldig repertoar på svenska bestående av allt mellan korta solosånger till hans sista stora verk, den Svenska mässan.

1753 inledde Roman en ny längre utlandsvistelse vars syfte inte bara var att insamla musikalisk inspiration och knyta nya kontakter utan även, om möjligt, bota hans sjukdomar, Roman led vid detta tillfälle av bland annat begynnande dövhet. Resan gick genom länder som England, Frankrike, Italien, Österrike och Tyskland, han skulle inte återvända till Sverige förrän 1738. Året efter att han återvänt gifte Roman sig för andra gången, den första hustrun hade burit namnet Eva Emerentia Björk och denna gång hette flickan Elisabeth Baumgardt. Sammanlagt skulle Romans två fruar föda sju barn, men endast fem av dessa nådde vuxen ålder - båda hans fruar skulle möta döden i barnsängen.

År 1739 instiftades den Kungliga Svenska Vetenskapsakademien och redan året efter blev Roman ledamot av

denna, en utmärkelse han satte högt värde på. I samband med den nya tronarvingen Adolf Fredriks bröllop med Fredrik den Stores syster Lovisa Ulrika 1744 komponerade Roman vad som skulle bli hans mest kända, och kanske mest uppskattade verk, den så kallade Drottningholmsmusiken. Verket bestod av flera mindre stycken som framfördes efter varandra och är alltså egentligen inget "samlat" verk. Dessutom skrevs det ett stycke i samma stil i reserv i fall någonting oförutsett skulle hända vid bröllopet, detta gick under namnet Lilla Drottningholmsmusiken. Drottningholmsmusiken är kanske den bästa komposition någonsin skriven av en svensk musiker, dess inledningsstycke, *Allegro*, är något av det mest rojalistiska vi har i detta land.

Efter äventyret på Drottningholm begärde Roman snart avsked från sin tjänst och flyttade till Kalmar med sina barn, detta berodde till största del på hans dövhet. Som tack för sina insatser erhöll han 1745 hovintendents titel. Med anledning av Fredrik I:s död och begravning skulle han dock besöka Stockholm igen för att genomföra sitt sista offentliga framträdande, samtidigt passade han på att leda kröningsmusiken när Adolf Fredrik kröntes, detta bestod av musik som han själv komponerat.

Efter detta stannade han resten av sitt liv hemma i Haraldsmåla där han sysselsatte sig med att komponera andliga vokalverk, sin sjukdom till trots, och översätta musikteoretiska böcker från England och Italien. Den 20 november 1758 vandrade Johan Helmich Roman in i evigheten efter att ha dött i cancer, i och med detta miste Sverige sin kanske mest betydelsefulla musiker genom tiderna.

JIMMY WINDESKOG

Möte på tidningen INFO

- någonstans i underjorden

Det var möte på den ansedda antirasistiska tidskriften INFO. Närvarande var som vanligt chefredaktören, journalister A och B, samt praktikanten. De närvarande antirasisterna mumsade på några vid det här laget tämligen unkna smörgåsar som blivit över från en presskonferens som chefredaktören hållit några dagar tidigare för att presentera *Svennarna först?*, en bok som han tillsammans med en känd kvinnlig medförfattare skrivit om rasismen i Sverige och Europa. Inte många journalister hade kommit på konferensen, och därför var det en hel del över av smörgåsarna och lättölen som chefredaktören köpt in för att sälja till journalister på mötet.

Visst hade chefredaktörens nya bok höjts till skyarna av kritikerna på alla tidningars kultursidor, och han hade blivit allmänt erkänd bland de finare antirasistiska kretsarna, där alla hade skrivit minst en avslöjande bok om rasismen och nazismen.

Problemet var bara att så många böcker av det slaget hade skrivits under de senare åren att de stora tidningarnas recensioner vid det här laget hade börjat bli vana både vid böckernas innehåll och hurdana recensioner de förväntades skriva, och många av dem hade hunnit skaffa sig en mall med vilken de enkelt kunde skriva en recension av vilken antirasistisk debattbok eller tidning som helst. Allt som behövdes var att ta reda på titeln och författarnamnen, och därefter variera superlativen enligt en speciell slumpgenerator. Sålunda kunde man skriva hur många recensioner som helst av typen *"En gripande (bitande/avslöjande/skrämmande/fascinerande) inblick i rasismens (fascismens/nazismens/populismens/extremhögerens) värld, och ett ovärderligt verktyg för den som vill kunna stå upp till demokratiens (solidaritetens/medmänsklighetens/humanismens) försvar"*. Det sparade tid för alla inblandade.

Chefredaktören var naturligtvis medveten om detta, men var ändå på dåligt humör över den dåliga uppslutningen från sina kollegor och kamrater. Vid

detta redaktionsmöte hade han tänkt att få fram något riktigt avslöjande som skulle kunna sätta dit flera rasister. Han hade för ändamålet grävt i tidningens arkiv efter några gamla historier att följa upp.

"Ja, kamrater," sade han, "jag tänkte att vi skulle följa upp en story vi gjorde för tre nummer sedan."

"Tre nummer sedan..." , sade journalist A och funderade en stund, "det måste ha varit -97, eller hur? Var det inte den där killen som sålde torshammare i sin butik?"

"Just det", sade chefredaktören med ett stolt leende, "vår artikelserie om kopplingarna mellan asatro och flyktingförföljelser lyckades få honom åtalad för hets mot folkgrupp.

Hans fall skall visst upp i rätten snart."

"Ja, och hans butik råkade visst brännas ned strax efter att det numret kom ut", insköt journalist B. "Märkligt sammanträffande, eller hur?"

"Ja, arbetarungdomarnas avsky för fascismen är med rätta stark", sade chefredaktören, "men jag inser nu att flera rasister runt omkring honom orättfärdigt undgick lagens uppmärksamhet. Det är detta jag har tänkt att vi skall rätta till nu."

"Rasisterna runt omkring honom?", sade praktikanten undrande, "vilka skulle det ha varit?"

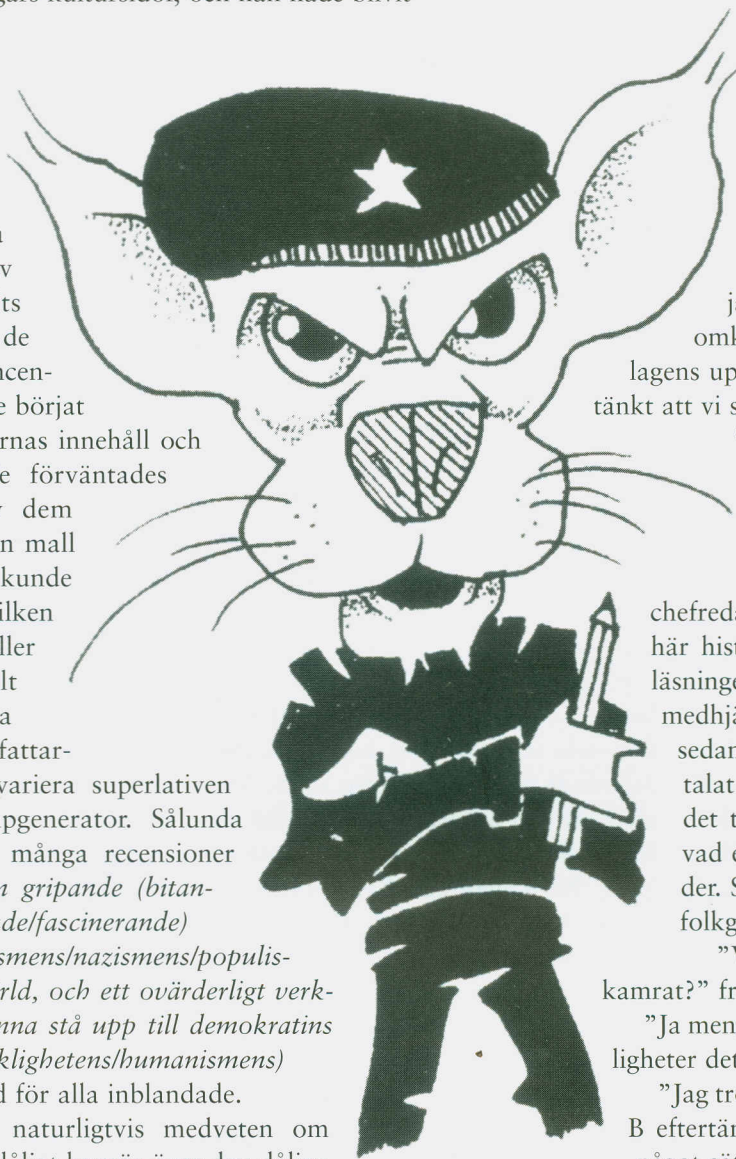
"Jo, vänta skall jag förklara", sade chefredaktören entusiastiskt. "Ni vet den här historien med doktoranden och föreläsningen i Umeå? Hon som blev fälld för medhjälp till hets mot folkgrupp? Och sedan har ju tidningarna och juristerna talat om dold hets mot folkgrupp, om det till exempel inte står klart för alla vad en rasistisk symbol egentligen betyder. Sedan finns också indirekt hets mot folkgrupp."

"Vart vill du komma egentligen, kamrat?" frågade praktikanten.

"Ja men, kamrater, förstår ni inte vilka möjligheter det här öppnar?"

"Jag tror jag börjar förstå", sade journalist B eftertänksamt, "du menar att det här på något sätt kunde kombineras?"

"Exakt kamrat!" utbrast chefredaktören

triumferande. "Låt oss se vart vi kan börja... Först har vi ju tillverkaren av torshammarna. Utan honom skulle ju inte rasisten kunna sälja dem. Där har vi ett solklart fall av medhjälp till hets mot folkgrupp."

"Jag hänger med", sade journalist A och började anteckna ivrigt. Chefredaktören fortsatte sin utläggning.

"Sedan måste ju hammarna ha fraktats från tillverkaren till försäljaren, i bil. Föraren vare sig tillverkade eller sålde hammarna, men han hade dem i sin bil, dolda för allmänheten. Vad innebär då det?"

Journalist A funderade ett ögonblick.

"Dold hets mot folkgrupp?" sade han till sist.

"Precis! Ni börjar fatta galoppen"

"Fantastiskt", sade journalist B, "på det här sättet kan vi ju få fast en hel rad av rasisternas medbrottslingar."

"Men börjar det inte bli lite väl långsökt?", vågade sig till sist praktikanten på att skjuta in. De andra såg på honom med milt roat förakt.

"All form av rasism måste bekämpas", sade chefredaktören. "Den som hjälper en rasist är själv en rasist. Och att inte aktivt bekämpa rasism är att hjälpa rasisterna. Det trodde jag att du hade lärt dig vid det här laget."

"Visst, okej", suckade praktikanten, "men tänk om det fanns en tredje person i kedjan, en som till exempel lastade hammarna på bilen som skulle frakta dem? Vad skulle han ha gjort sig skyldig till?"

"Enkelt", svarade chefredaktören omedelbart. "En sådan

person *hjälper* den som *döljer* det rasistiska materialet. Vad innebär det då att han är skyldig till?"

Praktikanten var tyst en stund.

"Medhjälp till dold hets mot folkgrupp?" sade han klen-troget. Chefredaktören log och nickade uppmuntrande.

"Precis, kamrat! Det kan nog bli en journalist av dig också vad det lider.

"Men", svarade praktikanten indignerat, "med det resonemanget så skulle ju faktiskt, om han som lastade hammarna åkte buss till jobbet, då skulle ju till och med *busschauffören* kunna åtalas, eftersom han gör det möjligt för lastaren av varorna att komma till jobbet. Vad kan ni sätta dit honom för, Indirekt medhjälp till dold hets mot folkgrupp?!"

Det blev tyst runt bordet när de tre andra antirasisterna tittade storögt först på praktikanten, sedan på varandra.

"Det... det är ju en *fantastisk* ide, kamrat!", sade journalist A till slut och vände sig mot chefredaktören. "Vad tror ni, kan vi få det att hålla i rätten?"

"Visst!", sade chefredaktören omedelbart, "om vi först kollar upp några prejudikat och hör med några advokater, jag känner en jättebra en som..."

Praktikanten suckade och vände sig bort från diskussionen och tog ännu en av de överblivna smörgåsarna. Den var tre dagar gammal vid det här laget, men den var trots allt mindre unken än hans arbetsgivares åsikter.

Skriv till insändarsidan:

Intresset för insändarsidan ökar i takt med svenska folkets missnöje. Många skickar in insändare, men tyvärr har vi inte utrymme för alla. Däremot sparar vi givetvis insändare till senare nummer. Skriv gärna till oss, men tänk på att skriva kort och kärnfullt. Skicka gärna med foton eller teckningar. Insänt material kan tyvärr inte returneras av praktiska skäl. Adressen är: Insändarsidan, SD-Kuriren, Box 200 85, 104 60 STOCKHOLM. E-post: torbjorn@mbox302.swipnet.se

Åsiktsfrihet

Kan ni inte skriva en artikel om åsiktsfrihet? Hur många gånger har vi blivit nekade att demonstrera? Statistik från hela landet, tack!

Evert Johansson, Skövde

Pensionärsminister

Jag tackar Sverigedemokraterna för att ni äntligen har fått fram seriöst material, bland annat partiprogrammet.

Nu kan jag presentera partiprogrammet för mina väninnor, och de som jag, tycker att vi ska ha en pensionärsminister.

Vi som är äldre har byggt upp detta land för våra barn och nu när vi vill trappa ner på ålderns höst, vad händer då?

Jo, för all den skatt som vi har betalat in, får vi inte ens vård, medicinen har chockhöjts, pensionen minskats, bostadsbidraget har sänkts och skatterna höjts.

Om vi får en pensionärsminister, som förstår våra åsikter, och har livserfarenhet nog att förstå att Sverige är på fel spår kommer vi pensionärer att få en bra företrädare.

Före detta socialdemokrat, i EU-valet 1999 en röst på Sverigedemokraterna.

Elsa Karlsson, Östersund

Europeiska unionen

Vi sålde ut Sverige genom inträdet i EU, nu är vi bara en randstat i EU. Jag har alltid älskat Sverige och det medbestämmande vi hade. Nu styrs Sverige av byråkrater i Bryssel.

Sverige ut ur EU!

Karl Andersson, Uppsala

Svenska försvaret

Är det så lugnt i vår närhet att försvaret inte behövs?

Före detta major i artilleriet i före detta Sveriges försvarsmakt Major Persson, Milo Syd

Flyktinghjälp

Man hjälper inte människor genom att skicka dem tusentals mil, till ett främmande land, med en annan kultur. Nej, hjälp dem där de bor, då kan vi hjälpa på ett riktigt sätt.

Krister Petersén, Stockholm

Massinvandringen

Nu måste vi stoppa massinvandringen. Sverige har inte råd att vara världssamvete i världen. Undrar hur de har råd att komma hit, inte är det några fattiga som kommer, utan de har mycket pengar. Resan kostar mycket pengar. Är det ärligt förtjänade pengar? Det vet jag inte och vill inte veta, jag vet bara att nu måste vi säga stopp. Jag tycker inte att Sverige ska ta hand om landsförrädare. De behövs i sitt eget land när kriget är slut. Bygga upp landet och skapa en framtid i hemlandet. Jag skulle aldrig lämna Sverige om det blev krig, utan kämpa för Sverige.

Före detta arbetsförmedlare i Malmö

Göran Persson och Gudrun

Schyman

Jag tycker att socialakrobater och kommunister borde göra en, gärna flerårig, studieresa till det stabila Kina.

Kalle Blind, Borås

Skoluniform

Om vi införde skoluniform skulle vi föräldrar slippa köpa dessa dyra amerikanska modekläder. Om vi börjar med dem som börjar i första klass, sedan blir det naturligt att ha sin skoluniform. Jag har inte tänkt att detta skulle införas direkt för niondeklassare. Det fungerar inte.

Förälder till modelejon i Motala

Pension

De äldre måste kunna leva på sin pension. De kommer aldrig att gå till socialkontoret och be om hjälp. Detta skulle kännas som ett misslyckande, eftersom det är att bli fattighjon. Fattigvården är en föraktad institution för de äldre. De som ser hur invandrarna utnyttjar systemet känner stort förakt mot dem som parasiterar på den svenska välfärden.

Äldrevårdare i Skellefteå

Adoption

Tänk er för noga, flera gånger, innan ni adopterar ett utländskt barn. Barnet kommer att känna sig främmande i Sverige och när barnet blir äldre kommer det att känna ångest och leta efter sina riktiga föräldrar.

Ta inte ett barn från ett annat land

och kultur och tro att det kommer att känna sig hemma i ett främmande land. Barnet är född i ett land och mår bäst av att leva och växa upp där det känner sig hemma.

Hemma är alltid bäst, Norrtälje

De äldre

Hur kan vi behandla de äldre som vi gör? De har byggt upp landet Sverige och sedan när de är utslitna får de inte ens vård. De har betalat skatt i flera år och är nu berättigade till den bästa vård som finns i Sverige. Något annat kan jag aldrig acceptera. Ge de äldre den vård de behöver!

Blivande pensionär, Skara

Tack!

Stort tack till dem eller den som har skrivit Sverigedemokraternas partiprogram! Imponerande!

Nyvaken

Kriminalitet

När ungdomar begår brott ska de dömas direkt, och inte som nu, lång tid efteråt. Ungdomar ska inte sättas i fängelse, där får de bara lära sig ett kriminellt beteende. Vi har militären som skulle kunna göra ett bra uppfostrande arbete. Ungdomarna ska givetvis inte utbildas till soldater, utan lära sig ordning, disciplin och vad som är rätt och fel. Detta kombinerat med utbildning ger en bra grund att stå på. De som inte har genomgått grundskola, ska genomföra denna.

Äldre personer som tar hand om ungdomar och är goda förebilder, gynnar på sikt det svenska samhället.

Auskedad militär i Skövde

Näringslivet

Vi måste göra det lättare för småföretagare att få lån och hjälp till en god start. Ej byråkratiskt krångel. Detta gynnar svenskt näringsliv.

Egen företagare i Oskarshamn

Kontakta din kommunförening!

SD-Borlänge

Box 2050
781 02 BORLÄNGE
Tel: 070-740 76 62
Postgiro: 492 20 41-1

SD-Dals Ed

Box 113
668 00 ED
Tel: 070-740 88 66
Postgiro: 644 54 57-2

SD-Gotland

Box 1478
621 25 VISBY
Tel: 070-774 03 98

SD-Gävle / Sandviken

Box 190
811 23 SANDVIKEN
Tel: 026-65 21 63
Postgiro: 492 20 41-1

SD-Göteborg

Box 30036
400 43 GÖTEBORG
Tel: 031-41 72 44
Tel: 070-740 88 77
Postgiro: 38 05 85-0
Postgiro, valfond: 19 93 48-4

SD-Halland

Box 6006
312 06 MELLBYSTRAND

SD-Haninge

Box 46
136 21 HANINGE
Tel: 08-745 08 13
Postgiro: 29 00 82-7

SD-Helsingborg

Box 13045
250 13 HELSINGBORG
Tel: 070-756 86 09
Postgiro: 93 57 79-9

SD-Huddinge

Box 6003
129 06 HÄGERSTEN
Tel: 08-745 08 13
Postgiro: 85 92 83-4

SD-Höör

Box 545
243 26 HÖÖR
Tel: 070-752 44 53
Postgiro: 437 95 76-4

SD-Kronobergs län

Box 3019
350 33 VÄXJÖ

SD-Kävlinge

Box 99
244 22 KÄVLINGE
Postgiro: 19 14 88-6
Tel: 070-740 75 87

SD-Lund

Box 1194
221 05 LUND

SD-Malmö

Box 7061
200 42 MALMÖ
Tel: 070-740 75 87
Postgiro: 617 11 16-4

SD-Möndal

Box 25
437 21 LINDOME
Tel: 031-41 72 44

SD-Norrköping

Box 2109
600 02 NORRKÖPING

SD-Sala

Box 17
733 21 SALA

SD-Skåne

Box 545
243 26 HÖÖR
Tel: 0413-55 30 43
Postgiro: 42 38 12-7

SD-Stockholm

Box 6003
129 06 HÄGERSTEN
Tel: 08-745 08 13
Postgiro: 85 92 83-4

SD-Sundvall / Timrå

Box 3060
850 03 SUNDSVALL
Tel: 060-50 06 08
Postgiro: 21 55 42-2

SD-Sölvesborg

Box 545
243 26 HÖÖR
Tel: 0456-129 37
Postgiro: 67 77 61-9

SD-Tierp

Box 19
748 02 ÖRBYHUS
Tel: 070-754 32 31

SD-Trollhättan

Box 7045
461 07 TROLLHÄTTAN
Tel: 070-663 27 33
Postgiro: 491 76 22-5

SD-Uddevalle

Box 7045
461 07 TROLLHÄTTAN
Tel: 070-754 04 67
Postgiro: 834 39 13-3

SD-Uppsala

Box 1932
751 49 UPPSALA
Tel: 070-740 03 36
Postgiro: 79 83 57-0

SD-Ystad

Box 78
271 22 YSTAD
Tel: 070-865 31 46
Postgiro: 643 30 61-6

SD-Älvkarleby

Box 526
814 22 SKUTSKÄR
Tel: 026-863 14

SD-Örebro

Box 526
701 50 ÖREBRO
Tel: 019-27 41 70
Postgiro: 480 99 96-4

Sverigedemokraternas Ungdomsförbund SDU

Box 766
191 27 SOLLENTUNA
Tel: 08-642 25 32
Fax: 08-643 92 60
Postgiro: 649 36 00-8

Kolla läget på: www.sverigedemokraterna.se

I nästa nummer:

Tema Europa

Hur stora möjligheter har Sverige att påverka Europa genom EU?
Och, framför allt, hur stora möjligheter har Europa att påverka Sverige?
Genomgång av valresultatet från EU-parlamentsvalet
och hur det kommer att påverka oss.

SD-Kuriren nr 37 kommer ut i sommar